

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

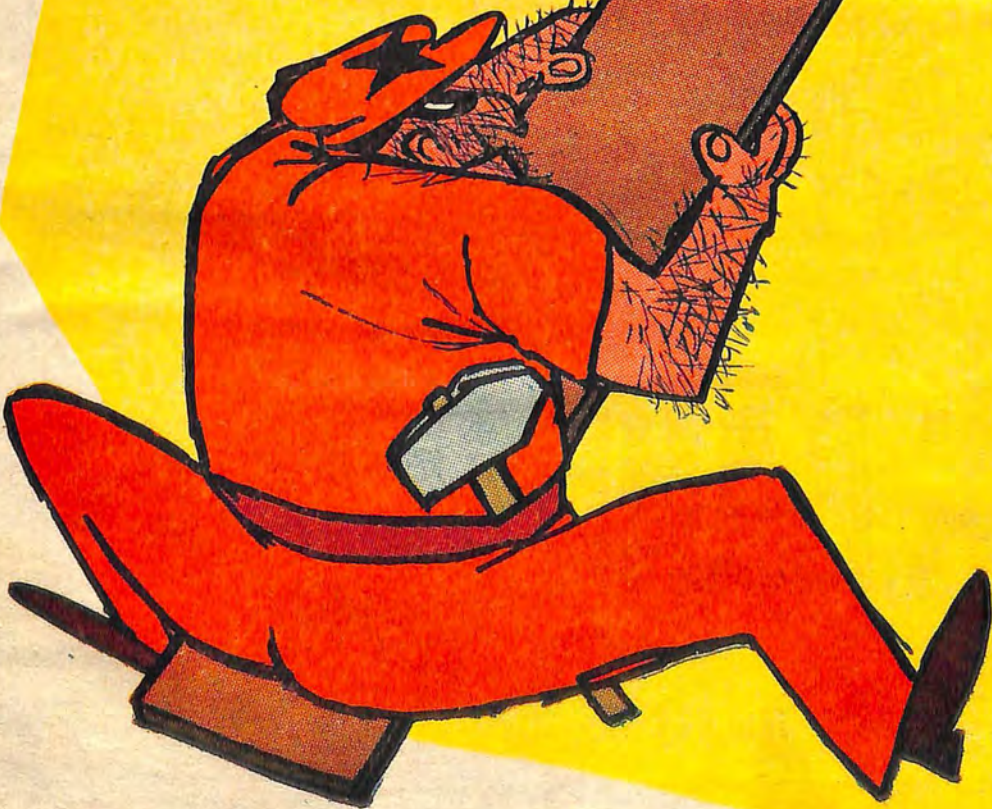
K. Bahadır.

Akbalık

Bu sayı
İlâveli

Tahterevalli!

GAT

4 Milyon liralık “Güz Çekilişı”
için tasarruflarınızı
10 Ağustos tarihine kadar
İş Bankasında toplayınız

TÜRKİYE **BANKASI**

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 33 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 7 Ağustos 1968

VAR MI BU DÜZENİ DEĞİŞTİRECEK BİR ERKEK ?

ŞİMDİ politikamızın en başta gelen tartışması: — Bu düzen değişmeli mi, değişmemeli mi? sorusu üstündedir. Sol tarafa bakacak olursanız bu düzen değişmelidir. Sömürüye paydos denmeli, aracı tefeci kaldırılmalı, toprak reformu yapılmalı, ağalığa, kompradorluğa son verilmelidir. Sağ tarafa bakarsanız solcular zıvalamaktan başka bir iş yapmıyorlar. İçinde yaşadığımız düzen pekâlâ bir düzendir, bundan iyisi can sağlığıdır. Bu düzen değişmeli diye tutturup elâlemin huzurunu kaçırmakta bir mâna yoktur.

Bu düzen tartışması hararetle sürüp giderken memlekette de bir düzen sürmektedir elbet... Allahın günü erkenden gözlerini açıp ekmek parası için yollara düşen vatandaş bir düzenin içinde yaşıyor.

Ne düzenidir o?
Biz o düzenin adını bulduk, söyleyelim:

— Erkeklik düzeni!
Bildığınız gibi biz oldum olası erkekliğe düşkün milletizdir. Bu yüzden ki memleketi İkinci Dünya Savaşında harbe sokmayan İsmet Paşa'ya çok kızarız, hattâ bir sivri akıllı politikacımız:

— Paşa, Paşa! Türkiye'yi savaş sokmadın, milletin erkekliğini öldürdün!... diye itham etmişti İnönü'yü.

Cümle erkekler de bu sözü alkışlamışlardı. Huyumuz kurusun, erkekliğe pek merakımız olduğundan Türkiye'de erkeklik düzeni egemendir. Hayatımızın her kesiminde ve her dakikasında bu düzen içinde yaşıyoruz. Söz gelişi akşam saat beş oldu. İşyerinden ayrıldınız. Evde çoluk çocuk bekliyor. Ama arkadaşlarınız da a-sılıyorlar:

— Gel, şuracıktaki iki tek atalım.
— Olmaz, evde bekliyorlar.

— Ulan kırk yılda bir erkeklik yap be!

Erkeklik yapmamak mümkün mü artık! Derhal ve bodoslama meyhaneye ve erkeklik düzeninde peymaneye...

Her gün rasladığımız erkeklik manzaralarından biri de şudur: Trafik polisi, şoförü yakalamış, ceza kesecek, caddenin orta yerinde tartışmaya girişmişler:

— Ver ehliyetini...

— Abi namussuzum bir daha yapmam!

— Ver ehliyetini ulan!...

— Abi bu sefer affet, bir erkeklik yap be!

Vatandaş — YETEEER!..

Ve mümkün mü artık erkeklik yapmamak?...

Okullarımızda erkeklik düzeninin el kadar yavrularımıza işlediğini görüyoruz. Çocuk tembel... Hem de alabildiğine tembel ve sorumsuz... Ama diyelim ki hocası gözünü kapayıp, sınıf geçecek notu vermiş öğrenciye:

— Ulan bizim öğretmen erkek adammış be!

Külhanbeyi yoldan geçen bir bayana sarkıntılık etmiş, karakola düşmüşler. Herif yüzüstü mü yüzüstü, kendisini affettirmek için yalvarıyor:

— Abla ne olur affet, yap bir erkeklik be!

Ağırcezada bir dâva... Sevdığı kadını nikâh gecesi otuzaltı yerinden bıçaklayarak öteki dünyaya taahhütlü olarak yollayan delikanlı kendisini savunuyor:

— Reis bey, karım erkekliğimle alay etti dayanamadım...

Böylece erkeklik düzeni toplumun temel düzeni olmuş... Suç işleyen şoföre ceza yazmayan polis, erkek... Yasak malın gümrükten geçmesine göz yuman gümrükçü, erkek... İcra emrini hasıraltı eden icra memuru, erkek... Dalga geçen işçiye görmezlikten gelen ustabaşı, erkek... Bir gecede bar kızlarını şampanya ile yıkayan hovarda, erkek... Namusuyla çalışan esnafı haraca bağlayan külhanbeyi, erkek... Karısını çarşafa kapatıp, başkasının karısına söz atan yobaz, erkek... Kopya çeken öğrenciyi müsahaha eden öğretmen, erkek... Hasta olmayan memura hasta raporu veren doktor, erkek... Suç işlemiş sanığa az ceza veren hâkim, erkek... Dairede her türlü lâubaliliğe es geçen şef, erkek...

Ve aynı düzen içinde yaşayan ne kadar kadının varsa hepsi

erkek... Hanunları dahi takdir etmek için:

— Ulan erkek kadın be!... demez miyiz?

Sözün kısası ipe un sermek için ne kadar fırsat varsa hepsini kullanan erkek ve kadınlarımız sayesinde ağır aksak yola revan olmuşuz: Erişir menzili maksuda âheste giden, diyerek gönlümüzü hoş tutuyoruz. Çevremizde her kim ki titizlenir, ödününü görevini doğru ve çabuk yapmak ister, erkek adam değildir. Her kim ki her şeye boşverir, erkek adamdır. Sabahtan akşama dek erkeklik yapmakla geçer günümüz...

Ve bunun içindir ki bizim düzenimizin adı:

— Erkeklik düzenidir!

Şimdi politikacılarımıza ve politikacı olmayanlara soruyoruz:

— Var mı bu düzeni değiştirecek bir erkek? AKBABA

Fahri'ciğim evlâdım ...

ADNAN VELİ

ÜKSEK Seçim Kurulunun, Belediye Meclisi üyelerinin mazbatalarını geçersiz saymasından sonra, Belediye Başkanı Fahri Atabey, karmakarışık rüyalar görmeye başlamıştı. Belediye Meclisinde, tek A.P.'li olarak kalan Atabey, İstanbul'un işlerini nasıl yürüteceğini bir türlü kestiremiyor, kimi vakit pasyans açıyor, ara sıra da kahve falına baktırıyordu. Bütün bunlar, yeni Başkan'ın tedirginliğini gidermeye bir türlü yetmiyordu.

Başkanı, gene böyle düşünceli, mahzun gören Belediye Muamelât Müdürü Ayşe hanım, Atabey'in odasına girerek:

— Beyfendi, dedi. Ben sizin üzüntülerinizi çok iyi anlıyorum. Büyük bir kahr içinde kendi kendinizi yiyip duruyorsunuz. Üzülmeyin efendim. Hiçbir şeyi kendinize tasa etmeyin. Her şey olacağına varır.

Başkan, Muamelât Müdürünü bir kanapeye oturtuktan sonra:

— Nasıl üzülmiyeyim Ayşe hanım? dedi. Aşağı tükürsem sakalım, yukarı tükürsem bıyığım. Her gece tuhaf tuhaf rüyalar görüyorum. Rüyada boğazıma yılanlar sarılıyor. Ya da denize düşüp boğulur gibi oluyorum. Yahut da kamyonun altında kalıyor, sonra da kan ter içinde uyanıyorum. Gördüğüm bu korkulu rüyaları herkes, başka türlü tâbir ediyor. Kimi hayra yorumuyor, kimi kötü mânalar çıkarıyor. Hasılı, sinir diye bir şey kalmıyor insanda. Kırk yılda bir, şu İstanbul'a, İstanbul'lu ya hizmet edelim dedik... Haydi, gel de et bakalım.

Ayşe hanım, Başkanı dikkatle dinliyordu:

— Çok haklısınız beyfendi, dedi. Ama benim aklıma başka bir şey geldi. İsterseniz, bir de onu deneyelim.

— Neymiş o, Ayşe hanım? — Size hiç garip gelmesin beyfendi. Benim tanıdığım birçok önemli şahsiyetler var. Hepsisi de birer sefer başvurdular bu yola ve şaşırtıcı sonuçlar aldılar. Ben, ilk zamanlarda

inanmazdım. Ama şimdi, yüzde yüz inanıyorum.

— Neymiş o Ayşe hanım?... Çabuk söyleyin...

— Beyfendi, Tarlabası'ndan Yenişehir'e inerken, otomobil çamurlukçusu Yovakim ustanın bitişindeki evde, Hermine adında bir kadın oturur. Efendim, bir iskambil falına bakıyor, vallahi şaşırp kalırsınız. İsim isim her şeyi söylüyor.

Fahri Atabey durdu. Biraz düşündü:

— Demek, iyi iskambil falına bakıyor?... diye sordu.

— Şaşıracaksınız dedim ya...

— İyi ama, nasıl gidebiliriz ona?...

Ya gazeteciler filân duyarsa?

— Nereden duyacaklar beyfendi?

Herkese ilân edecek değiliz ya...

— Yâni, ona mı gidelim demek istiyorsunuz Ayşe hanım?

— Bence bir defa gidelim... Ne zararımız olur? Topu topu yirmi lira vereceğiz. Kadın da bizim encâmımızı dürüp elimize verecek.

Atabey tekrar daldı. Ama durumdan memnun bir hali vardı:

— Demek, her şeyi söylüyor? dedi.

— Her şeyi beyfendi, her şeyi...

— Peki gidelim... Yalnız Kadri beyi de aramıza alalım. Kadri bey, siz, ben, bir taksiye atlayıp gidelim.

— Başüstüne beyfendi... Ben hemen Kadri beyi durumdan haberdar edeyim. Hazırsa biraz sonra çıkarız.

Atabey, Ayşe hanımın bu yakınlığına çok memnun olmuştu. Gerçekten de bir saat sonra, Çamurlukçu Yovakim'in bitişindeki kapının zili çalıyorlardı. Yukarıki pencereden bir baş uzandı:

— Kimdir oooo?...

— Ben'im Hermine abla!... Kapıyı aç...

— Kimsin sen?...

— Ayşe, Ayşe... Tanımadın mı?

— Ah Ayşe'ciğim, sensindir?...

Hangi rüzgârlar atmıştır bu taraflara cıvanı?... Dur, açoorum...

Hermine, terliklerini sürüye sürüye merdivenleri inip kapıyı ardına kadar açtı:

— Buyursunlar, buyursunlar, dedim. Hoş gelmişiniz, şerefler vermişinizdir evimize...

Ayşe hanım, Başkan'a dönerek:

— Buyurun beyfendi, dedi.

Önden Fahri Atabey, arkasından Ayşe hanım, en arkadan da Kadri bey kapıdan içeri girdiler.

İkinci katta bir odaya geldikleri vakit Ayşe hanım:

— Bak Hermine abla, dedi, bizim halimizden anca sen anlarsın... Bizim Başkanımızın çok üzüntüsü var. Geceleri kötü rüyalar görüyor. Uykuları kaçıyor.

— Vah evlâdım vah!...

— Onun için kalkıp sana geldik. Bu işin girdisini, çıktısını bize sen anlatacaksın artık.

— Bak Ayşe'ciğim, ben bu işleri bıraktım artık... Kimsenin encâmına bakmorum. Velâkin sen yabancı sayılmazsın... Kalkıp buralara kadar zahmet olduğuna göre, helbettekim sizi geri çevirecek değiliz.

— Eksik olma ablacığım... Biz de seni helbet memnun edeceğiz...

— Cenabı Allah, kalbinize göre verir işallah...

Hermine, misafirlerini oturtup önlerine de birer sigara tablası koyduktan sonra, gidip büfenin çekmesinden, kalın bir deste iskambil çıkardı. Desteyi iyice karıştırırken, Atabey'i de inceliyordu. İskambilleri karıştırma işi bitince, desteyi Başkan'a uzattı:

— Kes bakalım şunu, Fahri'ciğim, evlâdım, dedi.

Atabey iskambilleri kesti.

Kadın yere, halının üstüne bağdaş kurup elindeki kartları yanyana dizmeye başladı. Sonra, maça birlisi ortaya çıkınca, durdu. Düşündü ve konuşmaya başladı:

— Vah evlâdım vah!... Nedir senin yüreğindeki bu sıkıntı? Yüreğin, pandispanya gibi kabarmıştır sultanım... Ama ağnoorum... Son günlerde başına bir iş gelmiştir. Arkadaşlarından ayrılmışsın, yalnız başına kalmışsındır. Bak şurada 60-65 tane kadar arkadaşın vardır ki, hepsi de

düşmüşlerdir. Bunları da Necdet diyerekten bir bey itmiştir. Bak Fahri'ciğim, evlâdım... Necdet'in ittiği bu kalabalık arkadaşlarının yerine başkaları gelmiştir. Düşenler bağırıp çağırmaya başlamışlar olup, bütün bunların hiçbir faydası olamaz. Onların yerine geçen adamları, senin ağabeylerin kabul etmek istemiyorlar... Lakin onun da bir faydası olamaz. Bu yeni gelen 65 kişinin içinde, Sedat diyerekten bir adam senin yanına gelmiş olup elini uzatarak «Eyo yolda yürütür isen, biz hepimiz sana yardım ederiz. Seninle kavga çıkarmayız» deyip teklifat yapınca, sen hemen telefonu açıp iki beyi arayıp onlara bunu ağınatıp akıl danışınca, onlar buna razı gelmeyip dedi «Bildğin yoldan şaşmıyorsun» deyip tenbihatta bulunmuşlardır.

Kadın, iskambilleri sıralamaya devam etti:

— Haa, bak senin de biraz kaba-

hatlerin görünüor evladım... Şu sinek dokuzlusunu görürsün? İşte bu dokuzlu, senin işlerini karmakarışık etmiştir. Bir kerem, Uygur diyerekten bir beyi, vazifesinden uzaklaştırmışsındır. Uygur'un sana hiçbir mazarratlığı olamaz. Toygar diye de birini mücazat yapmışsın... Onun ne kabahtı vardı?... Bir de Turan deyip eyi ve efendi bir insanı işinden çıkarmışsındır. Ah Fahri'ciğim!.. Evhamlar içindesin sen... Herkesiğin bir vehim vardır yüreğinde... Onun için darlıtoorsun kendi adamlarını... Nejat deyip bir zavallıyı niçin çıkardın işinden?... Ayrıca Fikri deyip çok eyi bir insanı, evhamların yüzünden harcamışsındır.

Fahri'ciğim, evladım!... Şimdi işinden çıkardığın bu adamlar, Danıştay'a başvurarak mahkemeyi kazanırlar ise ve tekraren eski işlerine avdetlik ederler ise, sen bundan hiçbir mahcubiyetlik olmazsın? Hem de bak, şu karo üçlüsünü görürsün?... Vallahi Toygar dönoor işinin başına...

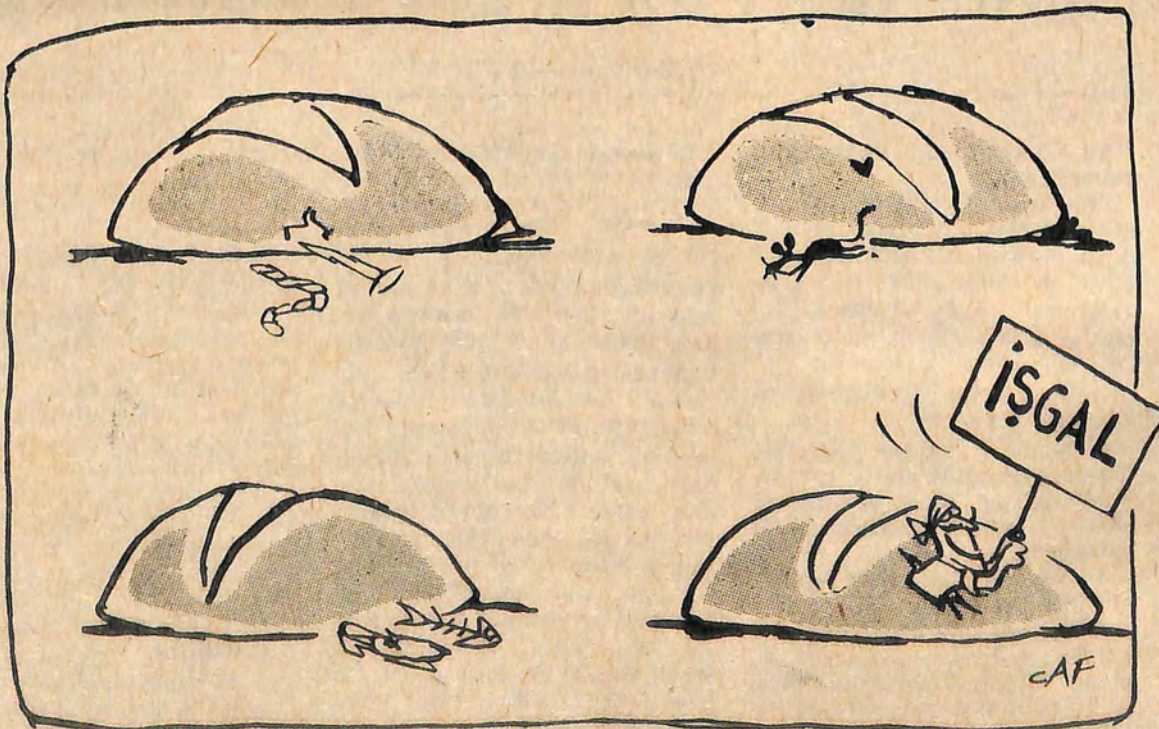
Kadın iskambilleri yerden topladı. Bir daha, çok çok karıştırıp Atabey'e kestirdi. Sonra tekrar halının üstüne dizmeye başladı. Kupa beşlisi açılınca durdu. Onun çevresindeki kâğıtları epeyce inceledikten sonra:

— Bak, Fahri'ciğim, dedi. Sizin kendi aranızda çok kavgalar ve gımsızlıklar vardır. Ankara'dan Nuri ve İsmet adında iki arkadaşınız İstanbul'a gelmiş olup, ortalığı çorbaya çevirip ve Ertuğrul ve Faruk diye buradaki beyleri kızdırmıştır. Bu sefer, düşenler tekrar göründü. Düşenler bağırıyorlar... Seni de aralarına çağırıyorlar... Sen şimdilik gitmoorsun ama, kendini eyi kolla evladım.

Hermine, yerden iskambilleri toplayıp tekrar karıştırdı ve bir daha kestirdi. Kartları halının üstüne sıra sıra dizerek konuşmasına devam etti:

— Bak sultanım!... Sen artık düşen o arkadaşlarını unut... Yeniden sana el uzatanlara atfı nazar olsun... Gazetacılara Emirgân Korusu'nda ziyafet vermek ilen bu işler düzelmez Fahri'ciğim... Dur bakalım, dört kart daha açayım sana... Vay vay vay!... Neler görürsün?... Senin yanına yeni gelenler var demiştim ya... Niçin onlar ilen kavga çıkarıyorsun kuzum?... Bak, onların arkasında o Necdet dediğim bay, eline bir karpuz kabuğu almış olup, senin ayağının altına koymayı uğraşoor... Sen de ayağını eyi

Bir fırın işgal edildi. — Gazeteler —

Ekmekten çıkanlar!

Yazısız

kolla... Karpuz kabuğuna basmamayı bak.

Kadri bey dayanamadı:

— Karpuz kabuğuna basıp basmayacağını da söylesene madam... dedi.

Kadın:

— Şimdi iki kart açacağım, diye cevap verdi. Karo papazı düşer ise basacaktır...

Birinci kartı açtı, maça ikilisiydi. İkinci kartı açınca, çılgıncı attı kadın:

— Eyvah!... Basoor karpuz kabuğuna...

Ve gerçekten de, açılan ikinci kâğıt, karo papazıydı.

Atabey'in suratı iyice asılmıştı.

Kadın:

— Bana kızmıyasın evladım, dedi, ben burada ne görür isem, onu söylerim. Üzme tatlı canını sultanım... Her şey olacağına varır... Hermine ablan, yalan konuşmaz...

Ayşe hanımla Kadri beyin de canları sıkılmıştı. Ayağa kalktılar. Kadri bey:

— Gidelim beyfendi, dedi.

Başkan, öfkeyle fırladı yerinden... Ayşe hanım, kadının suratına çarpıp gibi, yirmi lirayı attı önüne. Otomobilde Atabey:

— Palavracı acüze! dedi. Durup dururken insanın sinirlerini bozuyor.

Ötekiler tek kelime söyleyemiyorlardı.

Adnan VELİ

✱

Kutsal hayvanlar!

Hoca'ya, eşeğe ters binişinin nedenini sormuşlar.

— Dünyanın gidişine uymak için, demiş.

Bre Hoca söyle Allahaşkına... Dört bir tarafı çarpıklıkla dolu olan şu dünyanın gidişine uymak için bizler ne yapalım?

Atlar başımızda, senin eşek aşımızda... Onlar bizi değil, biz onları taşıyoruz anlayacağın.

Hazırlık

C.K.M.P. komando kursları açıyor. G.P. güçbirliği kuruyor.

M.P. imanbirliği istiyor.

C.H.P. «İktidarı bileğimizin kuvvetiyle alacağız» diyor.

Daha şimdiden öntümüzdeki seçimlerin oy atmamakla değil, kafa kol kapmakla geçeceğini gösteriyor!

YELPAZE

REFİK ERDURAN

SU YOLUNDA

SUÇLAR, kabahatler, kusurlar, günahlar falan ikiye ayrılır:

1. Yapılmaması gereken bir şeyin yapılmasından doğanlar,

2. Yapılması gereken bir şeyin yapılmamasından doğanlar.

Örneklerle anlatayım. Yere tükürmek birinci bölüme girer; dişlerini fırçalamamak ikinci bölüme.

Zina etmek birinciye girer, vergi ödememek ikinciye.

Adam vurmak birinciye girer, bir hastaya bakmayıp ölümüne yol açmak ikinciye.

Genellikle birinci türlü kabahatler daha kısa süreli, daha keskin ve çarpıcı olduğundan çevrenin ilgisi onların üstünde toplanır. Ötekilerin ise kimse pek farkına varmaz, varsa da fazla umursamaz.

Oysa çoğu kere ikinci türlülerin içinde çok daha sinsilik, yıkıcılık ve zulüm vardır.

Söz gelimi, bir erkeğin karısına sövdüğü duyulsa çevrede hemen bunun dedikodusu yapılır:

— Alçak herif, zavallı kadına hakaret ediyor, denilir.

Aynı adam karısına hiç sövme, ama hiçbir gün tek bir tatlı söz de söylemese, bir ömür boyunca kadıncağızı belki en ağır küfürlerden daha amansızca ezen bu soğukluğu kim protesto eder?

Ummam ki biri çıkıp da:

— Yahu, şu keratanın ağzından bir gün karısına bir iltifat duymadım, ne musibet domuz bu? diye köpürsün.

Galiba aynı şey memurluk hayatı için de söz konusu. Resmi kadrolarımızdan gelip geçmiş en yaratıcı kişilerden biri olan rahmetli Haşım İşcan bana şöyle demişti:

— Türkiye'de çok iş yapmadığı için başı belaya girmiş memur yoktur. Kimse öylelerinin yakasına yapışmaz; «Bu gelişmeleri niçin vaktiyle görmedin, sıkıntıları önlemedin, tedbirleri almadın?» diye hesap sormaz. Bütün belâlar bir şeyler yapmağa çalışan insanları bulur. Az iş çıkması bundandır.

Ancak trafik iyice tıkdandıktan sonra genişletilmesi akla gelen ana caddelerimize, sanki nüfus artışı sürprizmiş gibi su ihtiyacı hesaplanmadığından Kerbelâ'ya dönen büyük şehirlerimize, kapılarının önü yüksek eğitim fırsatından yoksun bırakılmış gençlerle dolan üniversitelerimize bakınca hep İşcan'ın o sözünü hatırlıyorum.

Türk kamu oyunun testi ki

ranla getireni bir tutar, hattâ kırana prım verip kırmayana kırar durumda bırakılışında aydınlarımızın, özellikle basınımızın büyük sorumluluğu var elbette.

İki hatta bir Basın İlan Kurumu'nun Bayramoğlu'ndaki tatil köyündeyiz. Kurumun Genel Müdürü Sabahattin Selek hiç öyle bir görevi olmadığı halde binbir güçlükte boğuşarak ve her şeyi yoktan var ederek kel bir sahil şeridinde pek güzel bir dinlenme sitesi kurmuş. Sanatçısı, politikacı, editörü, radyocusu, yazarı, çizeriyle birçok seçkin Türk aydını günlerdir gözlerimin önünde gerçekten ucuza hoşça vakit geçirmekte.

İnanır mısınız, şu süre içinde o kadar seçkin insanımızdan kendilerine bu imkânı sağlamış Selek hakkında şükran belirtici sözler ya bir kere duydum, ya iki. On dört gündür kulaklarımı en inatçı çekirdeği dolduramaz şikâyetlerin kakafonisi tırmalıyor.

Bu tutumun —ki korkarım tiptir— insanlarımızı toplumumuza hizmet yönünde şevklendireceğini umabilir misiniz?

Oysa kol ve kafa gücünü son kırıntısına kadar değerlendirmek zorunda olan bir toplumuz.

Bugün söz hep kişilerden açıldı. Temel politik sorunlarda olmasa da ülkemizin pratik konularında birçok iyi çözümler teklif eden bir başka yöneticinin de adını vereyim: Ağasi Şen. Hani Türk Hava Yollarını tam hale yola koymaktayken kendi kazaya uğratılan Genel Müdür...

Şöyle bir görüşü var Şen'in:

— Ben bir yöneticiye not verirken neler yapmış olduğuna değil, yapılabilecek olanın ne kadarını yapmış bulunduğuna bakarım, diyor. Yani bir yerdeki şartlara göre bir fabrikanın meselâ yüz bin metre kumaş dokuyup satması teknik açıdan mümkün iken doksan bin metre mi dokunmuş? Müdüre «Aferin, doksan bin metre dokumuşsunuz» demem; dokunmamış onbin metre nin hesabını sorarım.

«Bir lokma, bir hırka» felsefesiyle yüzyıllarca uyuşturulmuş ulusumuzun «kanaatkârlık» belâsından bir an önce sıyrılması, mümkün görünenin üstünde sonuçlar yaratanlara aferin deyip onun gerisinde kalanlardan hesap sormayı öğrenmesi şart.

Yoksa hep yarı dolu ve çatlak testilerin su koyverişlerini seyredeceğimizden şüphemiz olmasın.

Refik ERDURAN

Orman yangınları kontrol altına alınacak. — Gazeteler —

KARAGÖZ'ÜN KAPTANLIĞI

AZİZ NESİN

— 4 —

KARAGÖZ — Ay bu gemi mi? Buna gemi mi diyorlar?
 ERMENİ — Amiral paşası deoor ki, çok tarihi bir gemidir deoor... Kıçındaki vu yama, 1894 savaşından hâtıra deoor, şu yara 1765'den kalma deoor, şu delik 1768 hâtırası deoor... Şu yama...
 KARAGÖZ — Ulan bizim inşaat işçilerinin pantolonlarında bile bu kadar yama yok be... Biz bu hurdayı nasıl götüreceğiz?
 ERMENİ — Amiral paşası deoor ki, önce aramızda ikili anlaşma imzalanacak deoor ve gayetnen gizli tutulacak deoor...
 KARAGÖZ — Peki, imzalayalım...
 ERMENİ — Amiral paşası deoor ki, şartımız var deoor... Geminin benzinini, kömürünü, mazotunu, yağını, suyunu, tuzunu, biberini, her bişeyini bizden satın alacaksınız deoor...
 KARAGÖZ — Vazgeçtik be... Almıyoruz bu gemiyi.
 ERMENİ — Amiral paşası deoor ki, metazori alacaklar deoor... Bi keret imzayı basmışlardır, deoor...
 KARAGÖZ — Vay anasını kazıklandık be...

IV

(Gemidedirler. Gemi yalpalar, sallanır.)
 KARAGÖZ (Öğürür) — Batacağız be... Şu kaçak malları geminin hep bi yanına doldurdunuz... İki yana dağıttın da, dengeyi bulalım.
 HACİVAT — En iyisi ortanın göbeğine koysunlar.
 KARAGÖZ — Bak, makineleri dinle, nasıl çalışıyor.
 (Makinelerin sesi duyulur: Çabalama kaptan ben gidemem... Çabalama kaptan ben gidemem... Öldüm bittim kurtulamadım... Öldüm bittim kurtulamadım... Çabalama kaptan ben gidemem...)

GİRİŞ

(Hacivat, semâi söyleyerek perdeye gelir.)

Borç üstüne borç etmedeyiz, defterimiz var, Mal yoksa da lâkin satacak müşterimiz var! Yol gösterecek kendine rehber mi ararsın? İş görmüyor amma, telefon rehberimiz var!

Oof hay haak!
 Hay haak!...

KARAGÖZ (Pencereden) — Yine karga gibi gaklamaya başladı.
 HACİVAT — Oof hay haak!
 KARAGÖZ (Pencereden) — Köftehor, boyuna laklak...

Hadi kalk,
 İşine bak!

(Hacivat, perde gazeli okur.)

Mum erir, içten yanar kalb, dışta şendir perdemiz, Dert bizimdir, neşemizden bir nişandır perdemiz.

Bak, sıcak gözyaşlarımdan damlayan mum damlası
 Kapkaranlık olsa dünya, kehkeşandır perdemiz.

Kimse bilmez halimizden perdemiz gizler bizi, Gerçeğin söyler özünden nam ü şandır perdemiz!

Pek sayın bayanlar, baylar! Sonra da sayın olmayan bayanlar, baylar! Dalgamızı geçmeye başlamadan önce, ben o kudretli, devletli, şevketli, mehabetli, saadetli, izzetli... efendilerimizin...

KARAGÖZ (Pencereden) — Erkekseen, lâfın gerisini getir...

HACİVAT — Efendilerimizin ömürlerine dua ederim.

KARAGÖZ (Pencereden) — Vay keçi sakallı, yağcı dalkavuk vaay...

HACİVAT — Karagözüm, tayfalar «iki yıldır denizdeyiz» diyorlar, isyan edecekler...
 (Bir çatırtı olur. Gemi, bir tepenin üstüne çıkar.)

KARAGÖZ — Eyvah... Batıyoruz...

HACİVAT — Acaba hangi denizdeyiz?

KARAGÖZ — Ne denizi ulan, baksana, tepeye çıktık, Fatih'in çekirtileri gibi karada gidiyoruz... Dolmuş yapalım bari... Taksim'e bir, Taksim'e bir...

HACİVAT — Bir adaya çıktık ama acaba hangi ada?...

KARAGÖZ — Gördün mü Hacivat, Amiral yaktı bizi...

Ulan, ikili anlaşma, gizli anlaşma filân derken, sakın bizi Yassıada'ya çıkarmasınlar... Yassıada olmasın da isterse Sivri Ada olsun... (Hacivat gider, Hârika Çocuk gelir.)

H. ÇOCUK — Karagöz amca...

KARAGÖZ — Ne var ulan?

H. ÇOCUK — Sen bu adayı mı öğrenmek istiyorsun?

KARAGÖZ — Evet...

H. ÇOCUK — Ben coğrafyadan hep pekiyi alırdım... Bütün adaları bilirim.

KARAGÖZ — Söyle öyleyse, biz hangi adanın tepesindeyiz?

H. ÇOCUK — Bir kere Kıbrıs Adası değil...

KARAGÖZ — Ya ne adası?

H. ÇOCUK — Groenland adası da değil...

KARAGÖZ — Ulan, hangisiyse onu söyle...

H. ÇOCUK — Coğrafyada böyle bir ada yok Karagöz amca...

KARAGÖZ — Yoksa biz yeni bir ada mı keşfettik? Geceleyin görünmüyor bir yer... Sabah ola hayrola... (Hacivat gelir.)

HACİVAT — Müjde, müjde... Müjde Karagözüm...

KARAGÖZ — Ne bağıryorsun, Kristof Kolumb'un gözcüsü müsün be?...

HACİVAT — Aman Karagözüm, biz ana sularımıza girmişiz de haberimiz yok, biz Haliç'teyiz şimdi...

KARAGÖZ — Kokusundan almıştım zaten... Bende zehirlenme bile başladı... İyi ama Hacı-cavcav, Haliç'te ada yok ki, biz neyin tepesine çıktık yahu?

HACİVAT — Aman Karagözüm, burası ada değil ki... Biz çöp yığınının üstüne tünemişiz...

KARAGÖZ — Öyleyse toplansın tayfalar... Hep birlik, Demokrasi gemisinin marşını söyleyeceğiz...

(Marşı söylerler.)

Ne oldu böyle birden bu geminin çarkına? Çarkı kırılmış ama kimse varmaz farkına,

Şimdi lâf ebeleri artık yaksınlar kına. Kimi dut yemiş susar, demec verir kimisi, Yürümüyor ne yapsan lâfla peynir gemisi!

Birbirini kovalar hamamdaki karılar. Nuh'un gemisi gibi her çeşitten mahlûk var, Kaptan, çarkçı, makinist, her kafadan ses çıkar. Karışınca işlere ustası acemisi, Yürümüyor ne yapsan lâfla peynir gemisi!

Teknenin kıçı kırık, kuma oturdu işte! Bir aksilik var ama anlamadık bu işte. Alabora olacak, yana yattı küpeşte. Yürütürüm deyince kaptan sanına herkesi, Yürümüyor ne yapsan lâfla peynir gemisi!

KARAGÖZ — Çabuk, karaya çıkalım arkadaşlar, canımızı kurtaralım.

BİTİŞ

HACİVAT — Karagözüm, neler geldi neler geçti felekten, ün elerken deve geçti elekten.
 KARAGÖZ (Vurur) — Hâşâ huzur, farkın yoktur eşekten...

HACİVAT — Elin kolun kırılın Karagöz...

KARAGÖZ — Eklerim, denklerim, yapıştırır ke-netlerim, yine vururum. (Vurur.)

HACİVAT — Yıktın perdeyi eyledin vıran Varıp sahibine haber vereyim heman... (Gider.)

KARAGÖZ — Her nice dilimiz sürçtüyse af ola!.. Ey Hacivat, yarın Berber oyununda yakan elime geçerse, baka sana neler yaparım.

KİŞİLER:

HACİVAT — KARAGÖZ — TOSUN — I. ZEN-NE — II. ZENNE — KARAGÖZ'ÜN KARISI — POLİS — STRİPTİZCİ — KOMPRADOR

✕

HACİVAT — Yâr bana bir eğlence, yâr bana bir eğlence...

(Türkü söyler)

Hürriyet yolunda
 Ortanın solunda
 Paşanın kolundaaa...
 İşleri yolundaaa...

Aman medet, yâr bana bir eğlence...

KARAGÖZ (Pencereden) — Seni gidi beni bilmez senii... Beni gidi, seni bilmez benii... Ulan, sabah sabah kapının önünde, topal eşekten düşmüş iktidar düşkününü gibi ne bağırıp duruyorsun be?...

HACİVAT — Yâr bana bir eğlence, yâr bana bir eğlenceeee...

KARAGÖZ (Pencereden) — Oy goygoycusu gibi bağırma yahu...

HACİVAT (Türkü söyler) —

Girdik açıkgözlükle kırk yılda her salaşa
 Kırk yılda kırkbeş milyar borç yaptık uçan kuşa.

Efendim, demem o demek değil...

Pirimiz, üstadımız Şeyh Küşteri

Aldı eline neşteri

Görelim ustamızın işleri

Ne tutum, ne durum gösterir...

Üç günlük konukluğumuzda, yâni efendim şu kavanoz dipli dünyada, ağzı var dili yok, kolu var eli yok, her sözüme salla baş, kafası kafama denk bir arkadaş olsa, ben çalsam o oynasa, ama parsayı zatım toplasa, ben çalsam o enselese, Anadolu'dan gelse, babadolulu gelse, ana dilini bilse, baba dilini bilse, anayasa bilse, babayasa bilse... Anatomi bilse, baba tomi bilse...

KARAGÖZ (Pencereden) — Ulan öylesini bul-salar, memlekete sadrazam yaparlar köftehor...

HACİVAT — Ben her ne desem, o evet dese... Seyredip dinleyen sayın bayanlar, baylar da gülse eğlense...

Dileyelim: Haydi bu gecede zarımız düşesgele...

KARAGÖZ (Pencereden) — Bir de gele atarsa çok kızar, her gele attıkça kızar, kızdıkça gele atar, her gele attıkça kızar...

HACİVAT — Yâr bana bir eğlence, medet heeey... Yâr bana bir eğlenceeee...

KARAGÖZ (Pencereden) — Ulan tepelerim aşağı gelirsem...

HACİVAT — Yâr bana bir eğlenceeee...

KARAGÖZ — Geliyorum ensende boza pişirme. yeee...

(Hacivat'ın tepesine atar kendini. Kavgı - döğüş ederler. Karagöz dayak yedikçe efelencek bağıırır.)

KARAGÖZ — Tutmayın beni!... Bırakın yahu!... Ulan tutmayın beni be... (Boyuna dayak yer) Bırakın beni, şu Hacivat'ı yiyeyim... Ulan, can kurtaran yok mu?... Tutma beni be... Bir mışluman evladı yok mu, beni kurtarsın... Ulan, bırakın, tutmayın beni... Nerde benim bıcağım, tabancam, nerde benim topum tüfeğim?...

(Hacivat gider. Karagöz yerde inler)

KARAGÖZ — Oof, aman dostlar... Öldüm, bittim... Ay kollarım, kanatlarım... Aman kaba etlerim, butlarım, sakatlarım, sakat atlarım, saka atlarım, kır atlarım... Ulan Hacivat, ben seni gelecek seçimlerde oy dilemeye gelince yakalamaz mıyım?... Gör o zaman sen...

KARAGÖZ'ÜN KARISI (Pencereden) — Ne o efendi, nedir o halin?

KARAGÖZ — Hiç bişey yok...

K. KARISI — Hiç bişey yokken bu haldeyin, ya bişey olsa ne olacaktıydı...

KARAGÖZ — Bişey yok dedim, o kadar... Hacivat'ı döğdüm de biraz.

K. KARISI — Nasıl döğdün?

KARAGÖZ — Basbayağı döğdüm işte... Vurdum başımı yumruğuna, vurdum başımı yumruğuna... Vurdum suratımı eline, vurdum suratımı eline, vurdum kışımı tekmesine, vurdum kışımı tekmesine... Hacivat'ı bitirdim...

K. KARISI — Sen neye öyle yere serilmişsin?

KARAGÖZ — Keyfimdendir... Belki de Hacivat şimdi tahtalığıyü boylamıştır.

K. KARISI — Hiç acımadın mı bunca yıllık dostuna?... Vah Hacivat vah!... (Ağlayarak pencereden gider.)

KARAGÖZ (Güler) — Hihi... Yutturduk karnıya... Neyse, yiğitliğe krem sürmedik.

SÖYLEŞİ

HACİVAT (Gelir) — Vay efendim, canım Karagözüm, nasılsın?

KARAGÖZ — Sağol, iyiyim

Hacıvacav...

HACİVAT — Oh oh, memnun oldum... Daha nasılsın bakalım?...

KARAGÖZ — Daha mı? İyiyim işte...

HACİVAT — Oh oh, pek memnun oldum... Allah âfiyet versin... Eeee, daha daha nasılsın?

KARAGÖZ — Hi?

HACİVAT — Daha daha nasılsın diyorum...

KARAGÖZ — Daha daha... İyiyim işte...

HACİVAT — Aman iyi ol, iyilikte daim ol... Eee, başka ne var ne yok, daha daha daha nasılsın?

KARAGÖZ — İyiyim dedik ya bilâder...

HACİVAT — Aman, sen iyi ol da...

KARAGÖZ — Çok iyiyim, sen nasılsın?

HACİVAT — Eksik olma, ben iyiyim, sen nasılsın?

KARAGÖZ — Hoppala... Herif yeniden başlıyor... İyiyim yahu, iyiyim işte...

HACİVAT — İyi olduğuna sevindim Karagöz... Peki, daha başka nasılsın?

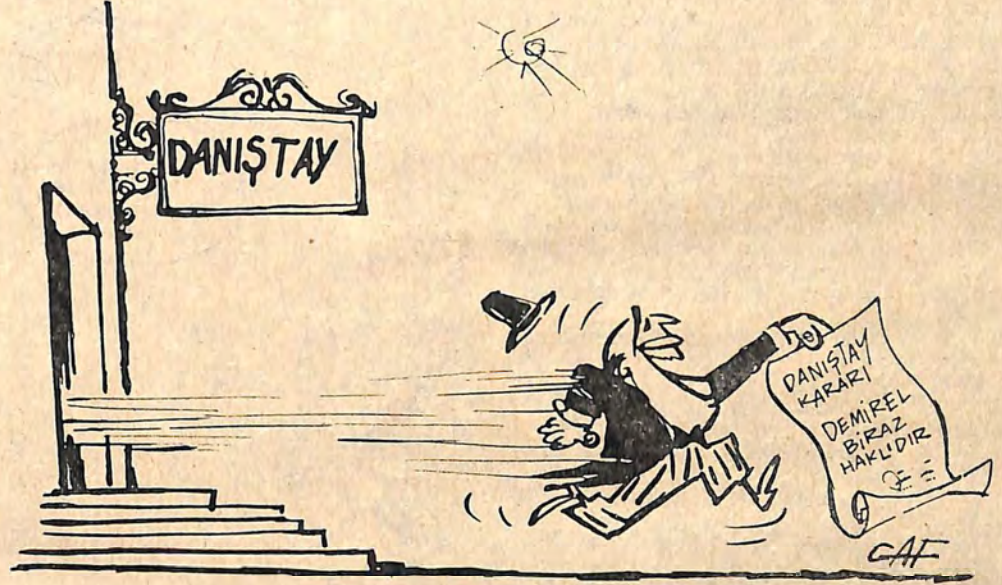
KARAGÖZ — Daha başka? Daha başka yine iyiyim... Sen nasılsın?

HACİVAT — Ben iyiyim, sen nasılsın?

Gün ola, harman ola...

DANIŞTAY

Yazısız

KARAGÖZ — Ben iyiyim be, sen nasılsın?

HACİVAT — Ben de iyiyim...

KARAGÖZ — İyi ya işte ulan, sen de iyisin, ben de iyiyim, yeter be...

HACİVAT — Teşekkür ederim Karagöz, seni gördüm daha iyi oldum. Seni sormalı, sen nasılsın?...

KARAGÖZ — Ellinin körü... İyiyim dedik ya beee...

HACİVAT — Demek iyisin... Oh oh... Eeee, daha daha daha daha nasılsın?

KARAGÖZ — Daha daha daha daha daha iyiyim, iyiyim, iyiyim. Ya sen nasılsın?...

HACİVAT — Ben iyiyim, ya sen nasılsın?...

KARAGÖZ — Sen de iyisin, ben de iyiyim, işte bu kadar, oldu bitti...

HACİVAT — E sonra?

KARAGÖZ — İyilik...

HACİVAT — Daha daha?

KARAGÖZ — Ay şimdi çıldıracağım... Ulan sen başka lâf bilmez misin be? İyiyim, iyiyim, iyiyim on kere iyiyim be...

HACİVAT — Ben de iyiyim çok şükür, seni sormalı, sen nasılsın?

KARAGÖZ — Ben iyiyim, sen nasılsın?

HACİVAT — Ben de iyiyim, ya sen nasılsın?

KARAGÖZ — Sen iyisin, ben nasılım? Söyle ulan ben nasılım?

HACİVAT — Sen iyisin, ya ben nasılım?

KARAGÖZ — Sen iyisin ben nasılım? Ulan şaşırttın beni köftehor... Ben sana soruyorum, ben iyiyim, sen nasılsın?

HACİVAT — Duacınızım... Eee, daha başka?

KARAGÖZ — Hacivat, tepelerim...

HACİVAT — Başka ne var ne yok?...

KARAGÖZ — Başka mı? Ne yok ne var...

HACİVAT — Güzeeeeel... Eeee? Sonra? Daha daha daha daha?

KARAGÖZ (Vurur) — Daha daha iyiyim, ben iyiyim, sen nasılsın? (Vurur) Sen iyisin anladık, ben nasılım?

HACİVAT — Ne vuruyorsun a Karagözüm? Sen hiç nezaketten, kibarlıktan anlamıyorsun... İki arkadaş karşı karşıya geldiler mi, birbirlerine hatırlar sorarlar...

KARAGÖZ — Anladık... Kaç kere sorarlar be?...

HACİVAT — Bir kere, iki kere... Beş kere...

HACİVAT — Canım Karagöz, ortada lâf yoksa, arpacı kumrusu gibi duracak değiller ya... Nezaketten birbirlerine hal hatırlar sorarlar; konuşmaya vesile olsun da lâf açılırsın diye...

Meselâ, şimdi biz seninle burda karşılaştık. Ya ben sana sorarım, ya sen bana... Hadi, sen sor bana...

KARAGÖZ — Ne sorayım?

HACİVAT — «Nasılsın Hacivat?» de!...

KARAGÖZ — Nasılsın Hacivat?

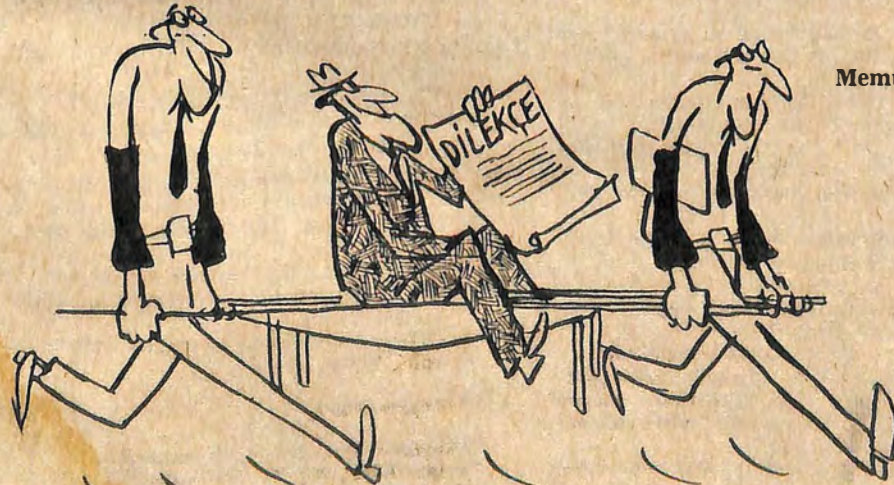
HACİVAT — Teşekkür ederim, iyiyim, sen nasılsın Karagöz?

KARAGÖZ — Ben de iyiyim...

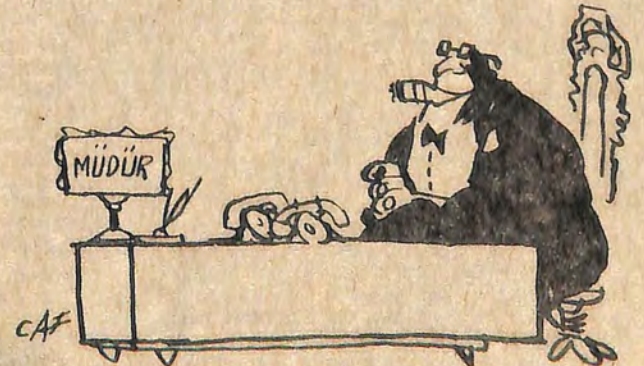
HACİVAT — Oh oh... Memnun oldum, daha nasılsınız?

KARAGÖZ (Vurur) — Ulan, yeniden mi başlıyoruz be? Anlaşıldı işte, ikimiz de iyimiziz...

HACİVAT — Karagözüm, sana nezaketi, kibarlığı (Lütfen sayfayı çeviriniz)

Memurlar, ilk yardım kursu görecektir. — Gazeteler —

İLK YARDIM!

ğı öğretmedim gitti... Şimdi diyelim, bur-
dan ikimiz de çıkıyoruz. Sen bana ne dersin?
KARAGÖZ — «Çık şarı len!» derim...
HACIVAT — Oldu mu ya?
KARAGÖZ — Olmadıysa rendelerim.
HACIVAT — Olmadı ya... Sen bana, «Rica ede-
rim, önce siz buyrun» diyeceksin, ben de sa-
na «Estağfurullah efendim... İstirham ederim,
siz buyrun» diyeceğim.
KARAGÖZ — Sonra, hangimiz buyuracağız?
HACIVAT — İkimiz de buyurmayacağız. Nezaket
ve kibarlık, alçak gönüllülük demektir.
KARAGÖZ — Nezaket dediğin senin bu mu, ben
bu dalgayı biliyorum...
HACIVAT — Hadi öyleyse, bir deneyelim...
KARAGÖZ — Hadi başla...
HACIVAT — Buyrun efendim...
KARAGÖZ — Rica ederim efendim, siz buyrun...
HACIVAT — Vallahi olmaz, siz önden geçiniz...
KARAGÖZ — Geçemem yahu... Geç sen önce...
HACIVAT — Estağfurullah efendim... İmkânı
yok, olmaz. Önce siz girin...
KARAGÖZ — Sen önden gir yahu, ben arkandan
gelirim...
HACIVAT — Zatiâliniz geçiniz de, bendenize de
yol olsun...
KARAGÖZ — Olamaz...
HACIVAT — Alaşkınıza buyrun...
KARAGÖZ — Karnum tok, siz buyrun...
HACIVAT — Ayağınızı öpeyim efendim, siz buy-
runuz önden...
KARAGÖZ — Aışmışım bir kere, olmaz... Siz
buyrun...
HACIVAT — Kulunuz, köleniz olayım, ne olur,
önden buyrun...
KARAGÖZ — Boşuna yalvarma, ben nâzik ada-
mım...
HACIVAT — Aman efendim, nasıl olur... Lütfen,
inayeten, önden buyrunuz.
KARAGÖZ — Mahcup ediyorsunuz...
HACIVAT — Teeddüp ederim... Bendeniz... Üsta-
dımın önüne nasıl geçerim. Beni adam eden
sizsiniz... Beni elimden tutup adam ettiniz.
KARAGÖZ — Kim adam etti ulan seni?...
HACIVAT — Canım, Karagözüm, nezaket icabı
öyle söylenir... Altan alacaksın. Ne kadar
altan alırsan o kadar iyi...
KARAGÖZ — Haa anladım, nezaket oyunu...
HACIVAT — Hadi sen de altan al...
KARAGÖZ — Sen yeniden başla da, ben de isti-
me geleyim...
HACIVAT — Ben üstadımın önünden gidemem...
Estağfurullah... Ben cahil bir oğlandı. Be-
ni alıp yetiştiren zatiâlinizsiniz...
KARAGÖZ — Aman efendim... Asıl beni yetiştiren
sizsiniz.
HACIVAT — Bendenize okuma-yazma öğrettiniz.
Giyinmesini, kuşanmasını öğrettiniz... Hadi!
Sen del... Birbirimizle yarış edeceğiz, kim
daha altan alırsa o daha nâzik demektir...
KARAGÖZ — Ne münasebet efendim... Ben bir
zamanlar dağda gezerken... Siz beni dağda
tutup...
HACIVAT — Beni son dere-
ce mahcup ediyorsunuz
üstadım. Beni adam sıra-
sına koyan sizsiniz...
KARAGÖZ — Ne demek...
Ben Allahın dağ ayısı-
dım... Sonra sen bir gün
ava çıkmışsın... Beni ya-
kaladın...
HACIVAT — İyl, iyi... Aış-
yorsun nezakete... Efen-
dim, ben her ne oldum-
sa sayenizde oldum.
KARAGÖZ — Yoo, asıl ben
öyle oldum. Siz beni dağ-
dan yakaladınız. Tüylerimi kestiniz, traş et-
tiniz, hamama soktunuz...
HACIVAT — Aman efendim, haddim mi?... Ben-
denize medeniyeti öğreten bile zatiâlinizsi-
niz...
KARAGÖZ — Siz olmasaydınız, ben hâlâ dağlar-
da ayı idim. Bana konuşmasını öğrettiniz...
Beni insan içerisine soktunuz...
HACIVAT — Allah razı olsun, ben her şeyimi si-
ze borçluyum...
KARAGÖZ — Sonra da beni en yüksek mevkile-
re çıkardınız. Beni büyük adam yaptınız...
HACIVAT — Aman efendim, kulunuz, köleniz u-
layım, buyrun... Köpeğiniz olayım...
KARAGÖZ (Vurur) — Ulan, akşama kadar, sen
geçeceksin, ben geçeceğim diye burda dalka-
vuçluk mu edeceğiz kerata? Nezaketmiş... Bu
ne biçim nezaket be?... Hadi geç... (Hacivat
giderken) Dur! Dur bakalım, sahibinden ön-
ce ahıra girme!... (Tokatı atar. Hacivat gider)
Sen gidersin de ben durur muyum? Beni bu-
raya temelli senâtor yapmadılar ya... Ben de
giderim bayram yerine, seyran yerine, çeşme
suyu içerim ayran yerine... Mini etekli gü-
zelleri seyrederim...

FASIL

(Şarkı ile I. Zenne gelir)

Yanıp da bir yâr sevsen el alır,
Bir dikili dalın olsa, sel alır,
Yoksa şansın cevher desen yel alır,
El kavun yer, kurtulmazsın kelekten,
Neler geldi, neler geçti felekten!

Herkes gider toplantıya an-famî,
Sen kalırsın ortahıkta san-famî,
Şunu bil ki dayın yoksa mon ami,
Hâşâ huzur farkın yoktur eşekten,
Neler geldi, neler geçti felekten!...

HACIVAT (Gelir) — Günaydın hanım kızım...
Hoşgeldiniz... Çoktan beri buralarda görün-
müyordunuz...

I. ZENNE — Ayol, ben burada değildim ki...

HACIVAT — Ya neredeydiniz?

I. ZENNE — Hacivat Çelebi, evlerde basılmak-
tan bıktım, biraz da namusumla yaşayayım,
dedim...

HACIVAT — Oh oh... Demek tövbe-kâr oldunuz...

KARAGÖZ (Pencereden) — Evet, tablakâr oldu...

I. ZENNE — Beyrut'a gidip gelip kaçak kadın

çamaşırı getirip satıyordum...

HACIVAT — Yaaa!...

I. ZENNE — Avrupa'ya gidip gelip kaçak kürk

getirip satıyordum.

HACIVAT — Yaaa!...

I. ZENNE — Sonracığıma söyleyeyim, kaçak o-

tomobil getirip satıyordum.

HACIVAT — Yaaa!...

KARAGÖZ (Pencereden) — Yaaa, enayi... Böyle

olur yerli sanayi... Karı tablakâr oldu, işlet-

tikçe kâr oldu...

HACIVAT — Buralarda birisini mi arıyorsunuz?

I. ZENNE — Ah Hacivat Çelebi, başıma gelenle-

ri hiç sormayın...

HACIVAT — Vah vah... Ne oldu efendim?...

I. ZENNE — Derdim büyük, çok büyük...

HACIVAT — Ne gibi? Derdini söylemeyen der-

manımı bulamaz sultanım...

I. ZENNE — Benimkisi, dermanı bulunur dert

değil...

HACIVAT — Gönül yarası mı?

I. ZENNE — Gönül yarası desem değil...

HACIVAT — Ekmek parası mı?

I. ZENNE — Ekmek parası desem değil...

HACIVAT — Öyleyse nedir sultanım?...

I. ZENNE — Bir dert ki, söylenir şey değil...

KARAGÖZ (Pencereden) — Gönül yarası değil,

ekmek parası değil, ben biliyorum, öyleyse

iki dudak arası... Hacıvacav bana gönder,

bende onun dermanı var...

HACIVAT — Söyleyin efendim, belki bir yardı-

mımız olur...

I. ZENNE — Aaaa ah!... Yandım... Berber arıyo-

rum, Berber...

HACIVAT — Berbere mi tutuldunuz?

I. ZENNE — Yok efendim, yok... Koskoca mem-

lekette berber yok...

HACIVAT — Aman kızım, memleket berber do-

lu, berberden geçilmiyor...

KARAGÖZ (Pencereden) — Elini sallasan berbe-

re deiyor be... Boyuna traş...

I. ZENNE — Ayol onlar berber değil, nalbant...

Sen berberi, Avrupa'da, Amerika'da görecek-

sin... Önüne oturdun mu, bir güzel saç yapı-

yor, bir güzel saç yapıyor...

HACIVAT — Bizimkiler yapamıyor mu?

I. ZENNE — Bizimkiler de yapıyor ama, onla-

rınki başka ne de olsa... En iyisi bir yabancı

uzman berber getirtmek... Ah, ne kadar sıkın-

ti çekiyoruz bilseniz... Yabancı berber gelse,

hepimiz ona yaptırırız. Ben gidip de iyi bir

berber arayayım bari... Yine görüşmek üzere

Hacivat Çelebi...

HACIVAT — Gülegüle...

(Türkü söyleyerek II. Zenne gelir)

Arap saçına dönmüş, karışmış ipek çile,
İşler kördüğüm olmuş, ne yapılsa nâfile.
Lâfla yürüsün gemi, istim gelsin arkadan,
Bu değirmen dönecek hep taşma su ile.
Ey benim garip başım bitmez çektiğin çile,
Kanun dairesinde çile bülbulüm çile!...

HACIVAT — Güzelim, sizi hangi rüzgâr attı bu

yanlara?...

II. ZENNE — Beni hangi rüzgâr atar Hacivat

Çelebi, elbet meltem rüzgârı...

HACIVAT — Çoktandır görünürlerde yoktunuz...

II. ZENNE — Başımdan nikâh geçti de efendim...

HACIVAT — Oh oh, maşallah...

II. ZENNE — Bir enayi kafesleyip evlenmişim,

sonra beni başka bir herifle yakalayıp boşadı...

HACIVAT — Yaaa, vah vah!...

II. ZENNE — Ama sonra zengin biriyle yine ev-

lendim...

HACIVAT — Aman, oh oh...

II. ZENNE — O da beni başkasıyla suçüstü ya-

kalayıp boşadı.

HACIVAT — Yaa, vah vah!...

II. ZENNE — Sonra efendim, bir kart büyük a-

damla evlendim.

HACIVAT — Aman, oh oh...

II. ZENNE — Ama o da, çok

kıskanç çıktı, beni kendi

arkadaşlarından başkala-

riyla tutunca boşadı.

HACIVAT — Yaa, vah vah...

II. ZENNE — Ondan sonra

şey oldu...

HACIVAT — Aman, oh oh...

II. ZENNE — Ama şey edin-

ce...

HACIVAT — Yaa, vah vah...

Şimdi evli misiniz güzelim?...

II. ZENNE — Bilmem... Aman Hacivat Çelebi,

ben dün gece yediğimi hatırlamıyorum, ne bi-

leyim evli olup olmadığımı... Haa, tamam,

evet evliyim, öyle ya...

HACIVAT — Kiminle efendim?

II. ZENNE — Kiminle mi? Dur bakayım... Rıza

mydı, Murtaza mydı?... Değil... Şerif miy-

di, herif miydi?...

KARAGÖZ (Pencereden) — Ulan karı, koca ko-

leksiyoncusu be...

II. ZENNE — Şehit miydi, gazi miydi, pisi pisine

giden Niyazi miydi?... Haa hatırladım, Mar-

şal Yardamından bir Amerikalı...

KARAGÖZ (Pencereden) — Ulan sakun bizim

Jonson olmasın?...

HACIVAT — Adı nedir kocanızın güzelim?

II. ZENNE — Jonson muydu, Tomson muydu...

Aman, ben ne bileyim adını...

KARAGÖZ (Pencereden) — Ulan Hacivat, ayak

üstü sen de evleniver de, gönlünü ediver ta-

zenin... Sevaptır, koleksiyonu eksik kalma-

sın...

HACIVAT — Teşrifinizin esbabı acaba?

KARAGÖZ (Pencereden) — Teneşircinin esvabı

acem ağa, diyor.

II. ZENNE — Ah, sormayın efendim, sormayın...

Derdim büyük...

(Türküye başlar)

Söyletme beni derdim büyüktür
Aman Allah, derdim büyüktür...
Bu hayat bana ağır bir yüküdür
Aman Allah derdim büyüktür...

(Devamı var)

PAZARTESİ

Sudan sebep

Gazetelerden biri, İzmir'de susuzluktan intihar edenlerin sayısının sekize yükseldiğini bildirirken, bir başka gazete şu haberi veriyor: «İzmir'deki Vakıflar Sebilinden yararlanan turistler, su buldukları için ellerini açıp Allaha şükrediyorlar.»

Susuzluğun islamiyete bayağı raydası dokundu desenize...

Yabancıyı imana getiriyor, yerliyi cennete götürüyor!

SALI

Donanlar!

Kok kömüründen sonra, odun fiatları da donduruluyormuş.

Adetimizdir, yaz yarılanıp sıcağın iyice bastırdı mı, milleti serinletmek için hemen bazı maddelerin fiatlarını dondurmaya kalkışırız.

Örneğin, Temmuzda kok fiatları donar.

Agustosta odun fiatları...

Eylülde linyit...

Ekimde gaz...

Kasımda briket...

Aralıkla Mart arası donar millet!

ÇARŞAMBA

Farkımız yok

Kurtla, civcivli tavuğun izinden yürünerek, bir asırlık define aranıyormuş.

Eh, şimdiye dek definecilerle aramızda küçücük bir fark vardı, şimdi o fark da kalmadı.

Ne var ki, onların rehberi tavuklar, kurtlar;; bizim rehberimiz koçlar, kıratlar!

PERŞEMBE

Ne hikmettir bilinmez

İkinci Dünya Savaşı arifesinde, merkezde bulunan diplomatlarımızdan biri, büyükelçi olarak Avusturya'ya gönderilir, üç gün sonra adamcağızdan Dışişleri Ba-

kanlığına şu mesaj gelir: «Avusturya, Almanların eline geçti!»

Avusturya işgal edildiyse, başka ülke mi yok Avrupa'da? Çekoslovakya'ya atandığı bildirilir, çekilen telgrafta, «Çek topraklarına ayak basar basmaz, göreve başladığınızı bize bildirin.» denir.

İki gün geçmeden, diplomatın haberi ulaşır Ankara'ya: «Çekoslovakya düştü!»

Yugoslavya'ya atandığı bildirilir, ertesi sabah şu telgraf gelir: «Yugoslavya düştü!»

«Oldu olacak Bulgaristan'a geç» diye talimat verilir, akşama doğru haber gelir: «Bulgaristan düştü!»

Fransa'ya tayin edilir, «Paris'e adım attığım an Fransa teslim oldu. Nereye tayin edildiğimin bildirilmesini rica ediyorum» diye bir şifre gelir.

Ankara bakar ki, adam diplomat değil, atom bombası, hidrojen, kobalt! Adımını attığı ülke düşüyor! Hemen cevabı tellerler: «Hiçbir yere kılmadamayın, dost düşman belli oluncaya kadar olduğunuz yerde kalın! Zamanı gelince hangi ülkeyi işgal etmeniz gerektiğini, ayrıca bildireceğiz size!»

Irak ihtilali bu fıkrayı getirdi aklımıza.

Krallığı deviren General Kasım'ı tanıdık, Kasım düştü!

Mısır'da Kral Faruk'u deviren General Necip'i tanıdık, Necip düştü!

Bağımsız Cezayir'i kuran Bin Bella'yı tanıdık, Bella düştü!

General Ârif'i tanıdık, Ârif düştü!

Hani diyoruz, dost düşman belli oluncaya kadar kimseyi tanımasak da, zamanı gelince tutumunu beğenmediklerimizi tanımaya başlasak nasıl olur acaba? Böylelikle hem sevdiklerimizin başını yemeyiz, hem de sevmediklerimize iktidar yüzü göstermeyiz!

CUMA

Bunu olsun koruyalım

«İstanbul Hal'inin durumu berbat» diye yazıyor gazeteler.

Aman aman, turist çekmek için olsun bu kepezeliği korumaya bakalım.

Kentimizi pek merak edip gelen yabancılara, «İşte» deriz, «Parkımız», «İşte camimiz» «Ve işte halimiz!»

CUMARTESİ

Yerli malı

Yüksek Seçim Kurulunun kararından sonra tek başına kalan Belediye Reisi Atabey, istifa etmeyi düşünmediğini belirterek şöyle demiş: «Bir mal ne kadar az olursa, değeri o kadar artar.»

Merak ettik doğrusu, acaba fiyatı ne kadar?

PAZAR

Acaba?

Büyük ümitlerle İsveç'e giden Greko-Romencilerimiz hezimete uğradı!

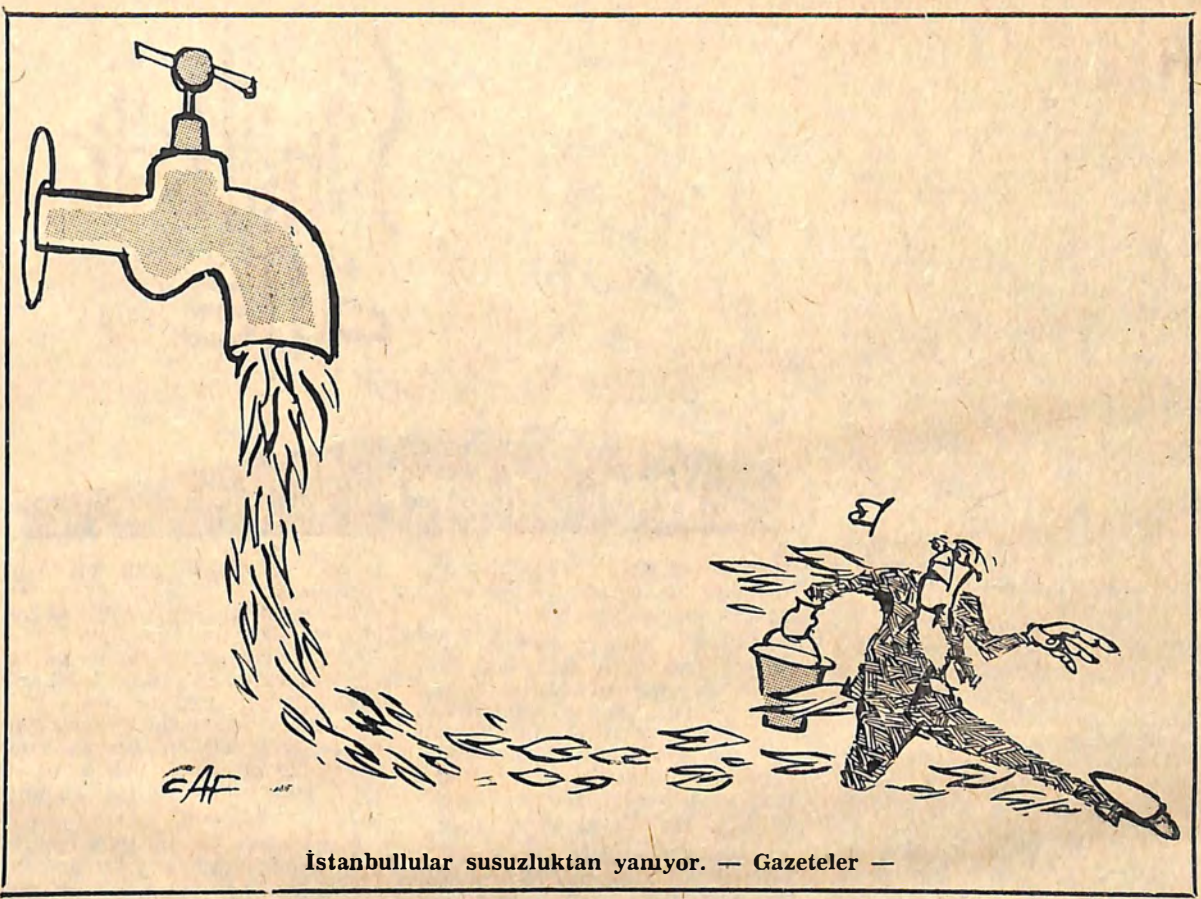
Serbest güreşlerde hezimete uğradık!

Üniversitelerarası güreş müsabakalarında hezimete uğradık!

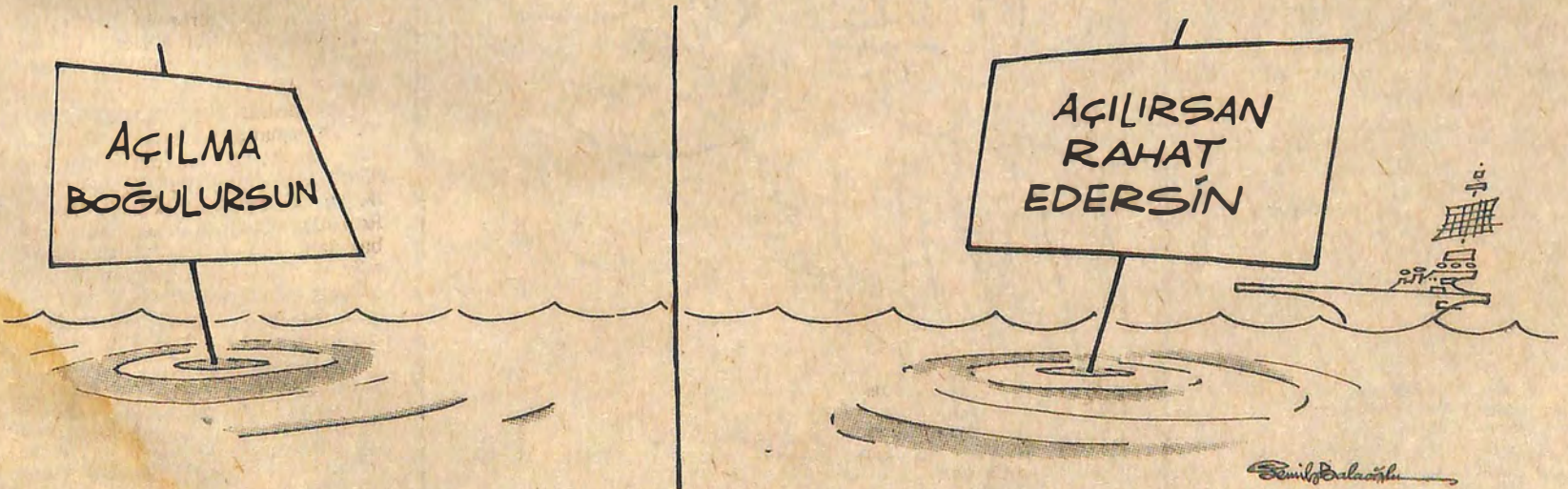
Türkiye Bisiklet Turunda hezimete uğradık!

Yüzme maratonunda hezimete uğradık!

Kuzum, biz bu aslanları yolcu ederken «Hizmet» diyeceğimize, acaba «Sizlerden hezimet bekliyoruz» diye mi uğurladık?

İstanbullular susuzluktan yanıyor. — Gazeteler —

DENİZ MEVSİMİ!

HEMEN hemen her ailede bir ya da bir kaç sanatkar olur. Buna bir diyeceğim yok. Fakat tam kadro halinde eşiktekiyle, beşiktekiyle sanatkar olan bir aile, her halde yeryüzünde zor bulunur. Efendim, ailemizin sanata karşı olan merakı, babamın kum sancılarla başlar. Tarih, İkinci Dünya Savaşı öncesi... İlk şanssızlık yapıp, adamcağızın yakasına, «Eh, kader...» demiş. İşsizlik yapıp, yakasına, «Bu da geçer.» demiş. Alacaklılar oturduğumuz evden yattığımız yatağa varıncaya kadar neyimiz varsa haciz etmiş, «Üzümeyin, durumumuz düzelince daha iyilerini alırız» diye hepimizi teselli etmiş. Fakat kum sancıları başlayınca, bağırmasından yer gök inlemiş!

O günleri hatırlıyorum da, babamın çok büyük bir sanatkar olduğu na daha yürekten inanıyorum. Hiç unutmam, sesini kum sancısının çalgılıp azalmasına göre ayarlayarak, hasta yatağından verdiği ilk konseri sabırla dinleyen amcam:

— Tüüüü, diye dövünmeye başlamıştı. Rezil olduk mahalleye! Yahu madem bağıracağsın, şunu bir makama uydur da, millet birbirimize girdiğimizi sanmasın.

Amcam uyan annem: — Abim doğru söylüyor, demişti. Elin ağzı torba değil ki büzesin... Bu her türlü çağırışları kimbilir neye yorarlar.

Bu çağırışlara babam da hak vermiş olmalı ki, ertesi akşamdan itibaren bağırışlarını, o günlerin modası olan bir gazete benzetmeye başlamıştı. Karanlık çöküp de ahşap evlerin pencerelerinde gaz lâmbalarının soluk aydınlığı titreşmeye başladı mı, babam da başladı:

— Ey yüce Tanrım, ben sana ne kusur ettim amaaaan? Verdiğin sancılarla mahv-ı harap oldum amaaaan!

— Tamam, dedi amcam. Şimdi biraz bir şeylere benzedi.

Gerçekten benzermiş olmalı ki, kaçıncı gazete başladığı sıradaydı bilmiyorum, kapının vurulmasıyla hepimiz yerlerimizde donduk, kaldık! Amcam:

— Susturmak için polisler geldi galiba, dedi.

Yengem:

— Mahalleli şikâyet ettiyse gelmiştir, diye geveledi.

Korkudan titreyen annem:

— Birazcık sus da, geleni ikna etmenin yollarını arayalım, diye yalvardı.

Fakat sancıları dinmeden, babamın susması da mümkün değildi. Büyüklerimiz:

— Ne yapalım? diye birbirlerine bakiştılar.

Yengem:

— Dışardan sesinin duyulmaması için başına yorgan kapatahım, dedi.

En olumlu teklifi annem yaptı gene:

— Önce kimin geldiğini anlasak da, ona göre bir çare bulsak, dedi. Açtık ki, kapıda tanımadığımız biri:

— Özür dilerim, rahatsız ettim, diye ellerini oğuşturuyor. Bu gazeli söyleyen üstad kim?

Amcam cevap verdi:

— Tanımazsınız, yenilerdendir.

— Üstadın adını bağışlasanız...

— Şerafettin.

Adam mestolmuş. Bir yandan babamın feryadına tempo tutuyor, bir yandan soruyor:

— Beste kendinin mi?

— Hayır, dedi amcam. Yalnız güftesi kendinindir.

Meğer adam gazino gibi bir bahçe işletiyormuş:

— Bizde okumayı kabul ederler mi acaba? demez mi?

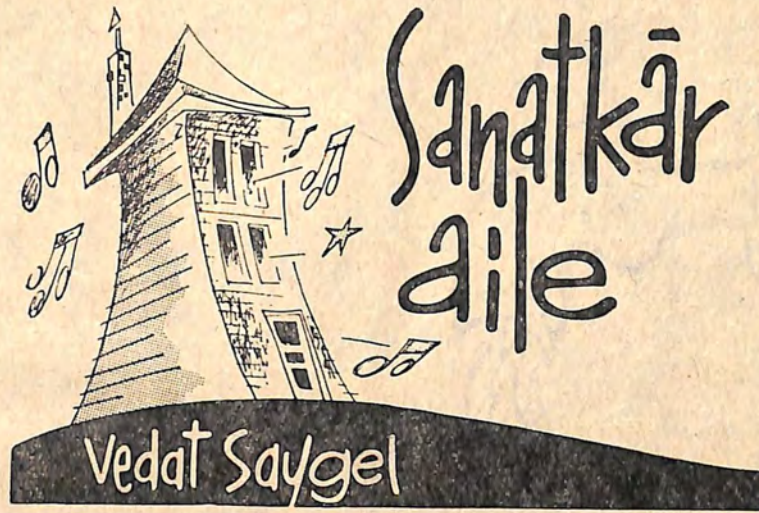
Amcam sordu:

— Belli bir çalışma satı var mıdır sizin için?

— Akşam sekizden, gece onikiye kadar...

— Valla, dedi amcam, kabul et-

10

mesine belki eder. Fakat kum sancısının her akşam aynı saatlerde tutacağını kim temin eder?

Babamın sahneye çıkma şansı böylece suya düştü işte. Geçinebilmemiz için sağdan soldan borç bulmak zorunda olan annem, birinci sınıf koşma ustasıydı. Bir beygire yüklediği küfelerle mahalle aralarında sebze satan dayım, usulü, makamı satıcı seslenişine sokan adamdır. Elini şöyle kulağına götürüp:

— Biber var, hıyar var, hani ya enginarlar... diye bir bağırıyor, sanırsınız Adamo, «Her yerde kar var» şarkısını söylüyor.

Eh musikiyle haşır neşir olmuş böyle bir ailenin torunları dünyaya gelir de, ne ile ilgilenir? Fakat sekiz yaşına kadar eğilimini belli etmedi kerata. İlk yıllar sebepli sebpsiz ağlıyordu. O ağladıkça da annem:

— Nur içinde yatsın, dedesi gibi gazelhan olacak galiba, derdi. Şu «Ekmek isteriiiiim» diye ağlarken sesini titretip uzatısına bakın.

Biraz daha büyüyüp de mahalle çocuklarının topaçlarını yürütmeye başlayınca yengem:

— Armut dibine düşer sözünü boşuna söylememişler, dedi. Bizim ha-

la oğlu udi Haydar gibi, bu da icracı olacak.

Bahsettiği kimseyi tanımadığım için sordum:

— Udi Haydar'ın icracılığı ile, bizim oğlanın topaç yürütücülüğü arasında bir benzerlik var mı?

— Elbette var, dedi. Haydar'cığım ud çalarken yakalanmıştı da, karakolda tutulan zabıta, «İcra-i faaliyette bulunurken derdest edilmiştir» diye yazılmıştı.

Sonra okula başlamasıyla oğlanın ağzı bozuldu! Alfabeyi öğrenmeden en zor küfürleri öğrendi, adını yazmayı öğrenmeden, duvarlara ayıp sözler yazmayı öğrendi.

Biz:

— Ne yapmalı da şu çocuğu doğru yola getirmeli? diye kafa kafaya verip düşünürken, genç komşulardan biri:

— Hiçbir şey yapmayın, kendi haline bırakın, dedi.

— Kendi haline mi?... Bırakalım da it, kopuk mu olsun?

Alay edencesine karşılık vermez mi?

— Bırakın da sanatkar olsun!

— Yahu küfürle sanat mı olurmuş?

— Şiirle sanat olur.

Çalışma Bakanı, «İşçilerimiz barış unsurudur» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

— Eee, bunun ettikleri?...
— Hiç önemi yok. Eder eder, u-nutur gider. Çocuğu korkutursanız, küfürle birlikte şiiri de unuttur.

Bizim küçüğün şair tarafı olduğunu hiç bilmiyorduk. Oysa şairliğinin yanı sıra, daha şimdiden eser bile vermiş. Bahçe duvarını işaret etti komşu:

— Bu yazı onun değil mi?
— Onun.

— Ne yazdığını okudunuz mu?
— Yoo...

— Okuyun okuyun...
— Şişe şişe, git duvara işe.

— Yaa, dedi komşu, şiir böyle başlar işte.

— Yahu yazdığı gerçekten şiir sayılsa bile, iki satırlık şiirden ne olur?

— Pek güzel bir aranjman olur. Şimdilik sözlerini o yazar, şarkıyı başkaları okur, ilerde büyüdü mü hem yazar, hem okuyan olur.

Üçüncü sınıfın ortalarında şiir diye yazdığı ilk rezaleti:

— Aman bir yerlere saklayalım kimse görmesin, zira millet tersiyle güler insana! dememize kalmadan bizim genç komşu:

— Müjde! diye geldi.
— Ne müjdesi?

Bizim oğlanın şiiri okunmuş, beğenilmiş, plâk yapılmasına bile karar verilmiş.

— Ne şiir o birader? diyor, başka bir şey demiyor komşu. Şu söz-lere bakın:

«Oturdum yine pencerede
Fasulye kaynıyordu tencerede
Bu kalbim sende
Şu yıldızsız gecede
Gene dön gel de
Balık tutalım sahilde
Anlıyorum kaçtın
Fakat bilmiyorum neden
uzaklaştın

Avrupa'yı dolaştım
Afrika'yı dolaştım
Bu gözüm yaşı
Bak sabrım taşı
Oynayalım kaptıkça...»

Şiirin okunması bitince, delikanlı heyecanla sordu:

— Nasıl da aşkı duyarak, bilerek ya mış!

Annemin ağzı kulaklarında:

— Eee, maşallah sekizine bastı â-bisi, dedi. Artık aşkı da bilmezse...

— Kerata zaten sanatkar bir aile-nin çocuğudur, dedi yengem. Siz o-nun rahmetli dedesini tanısaydınız hayran kalırdınız.

— O da müzisyen miydi efendim?

— Gazelhandı. Hem bulur, hem söylerdi.

— İzin verirsiniz, kardeşimizi ben çahştırayım, dedi. İlerde kendi e-serlerini kendi okuması için, dilini bozması şart da...

— Ayy, ağzından sonra, bir de di-linin bozulması mı gelecekti başımı-za?

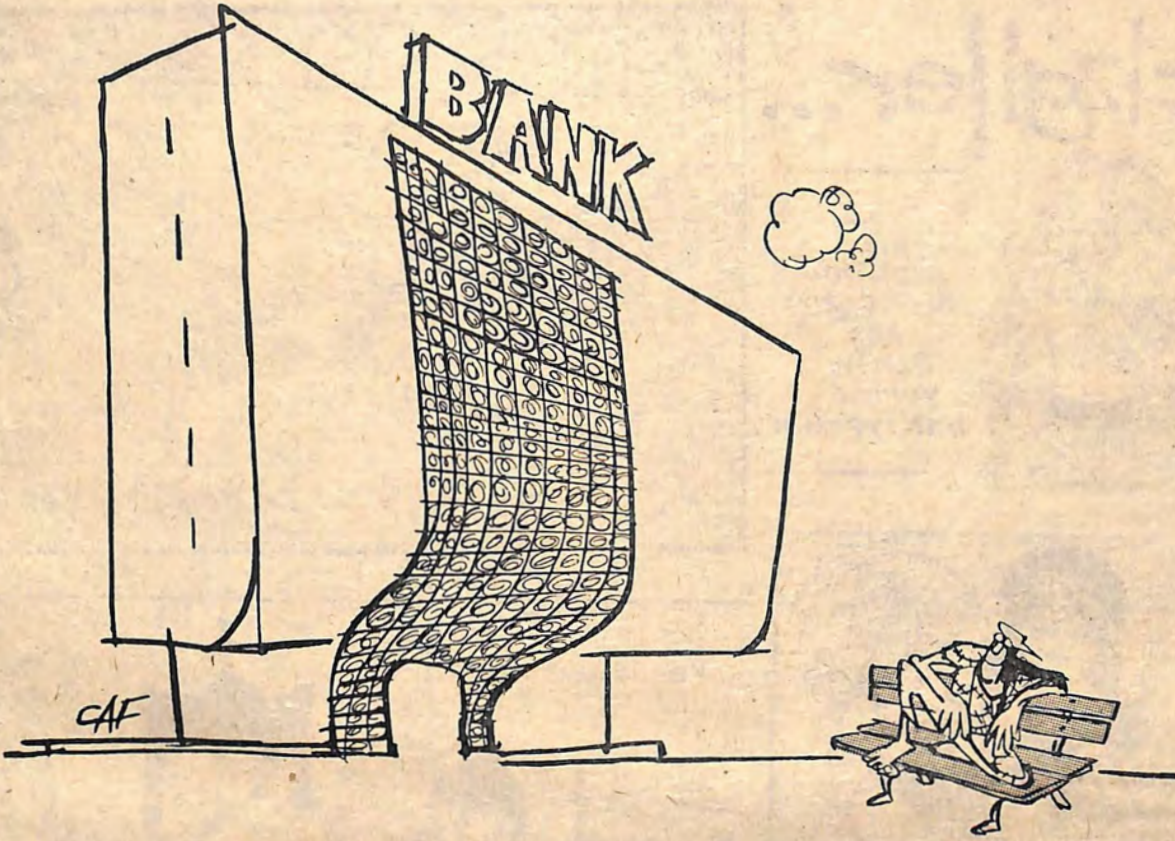
— Çok değil, birazcık bozsak ye-ter. Malûm, Türkçe sözleri, bir ya-bancının şivesiyle telâffuz etmesi gerekir de...

İzini verdik, gitti. Sanatkarın oğlu elbette sanatkar olacaktı. O sanatkar olacaktı ya, her halde bizim çilemiz ölünceye kadar dolmayacaktı. Sabah uyanmakla işkence başlıyor. Romatizmaları tutan annem, ba-bamdan kalma gazelhanlığa devam ediyor. Tam sustu susuyor derken, sokağa dalan dayım:

— Biber var, hıyar var, hani ya enginarlar!... diye başlıyor.

«Aman geçti gidiyor» dememize kalmadan, özel ders alan oğlan ya-bancı şivesiyle Türkçe şarkısını o-kumaya başlıyor. O susunca da, ra-d-yo bizim oğlanın şarkılarını söyle-meye başlamıyor mu, hani güldür-mamak için insan kendini güç tutu-yor!

Vedat SAYGEL

Yazısız

Yandık Allah Yandık

Seçim bitti, iş bitti, itirazlar bitmiyor,
Kesin kararlar bile kinleri eritmiyor.
Siyaset uyuzunun kaşintısı gitmiyor.

Haksıza karşı koyduk, sürgünlere yollandık;
Onlar cennete girdi, biz cehennemde yandık.

«Hokus, mokus!» diyerek deve yapıldı rey'im,
«Söz namustur» övgüsü oldu (Beylik) bir deyim.
İş bitiren vasıta ya iltimas, ya yeyin.

Sonu hayırdır diye kaç devredir dayandık;
Bir vehme kurban olduk, boşu boşuna yandık.

69 yılına aktarıldı son ümit,
Sözcüler meydanlarda atacak yine cirit.

Yalancının ağzına vurmali çifte kilit.

«Cek», «cak» lı adakları duya duya usandık;
Gerçek manzara şu ki: Yandık, boyuna yandık.

Palavra silâhında ne yiv kalmış, ne de çap,
Artık köylü yutmuyor yıldız ambalajlı hap.
Tevekkeli denmemiş «Çarıklı Erkânıharp»

Yeter bugüne kadar her zaman biz aldandık;
Âlem viski içerken, biz susuzluktan yandık.

Bu çayırdır diyerek gösterdiler yosunu,
Uykumuza saldılar endişe kâbusunu.
Altınlarla aldılar iktidar tapusunu.

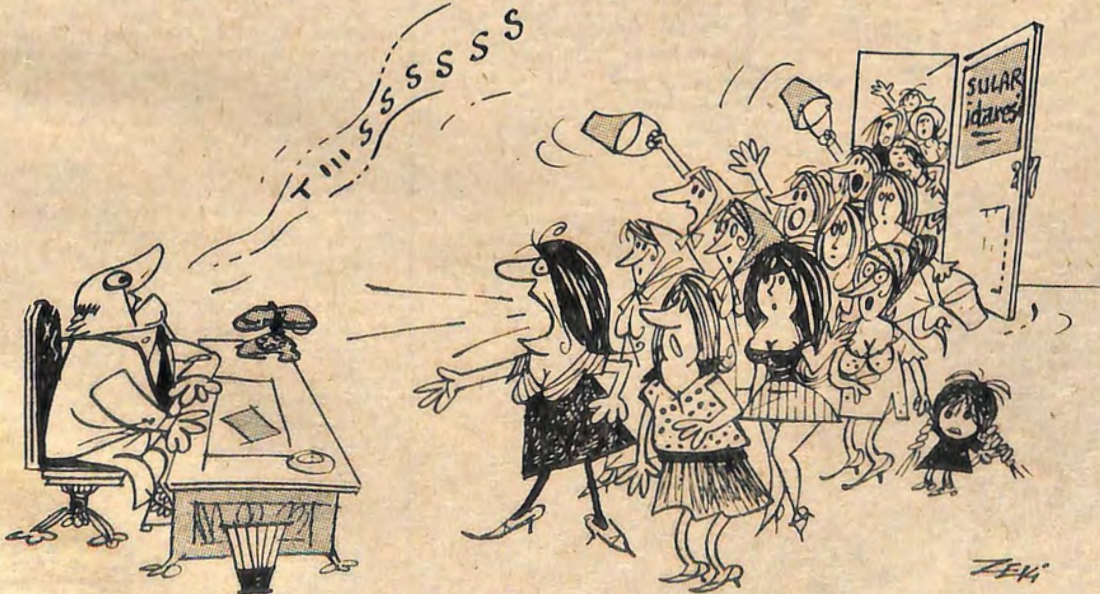
Gün gelir aksaklıklar ortadan kalkar sandık;
Kalkmayınca mum aldık dertlerimize yandık.

Madem giderilmiyor toplumdaki ârıza,
Mecburuz göstermeye biz de kadere rıza.
Yalnız şu hakikati açıklayalım keza:

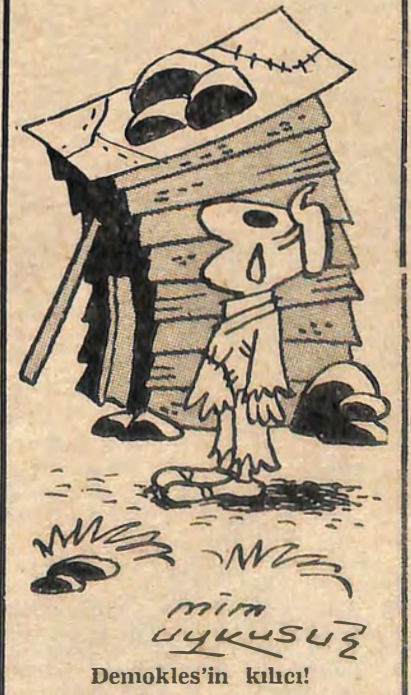
«Eyvah bu baziçede yine de bizler yandık,
Zira ziyan ortada bilmem ki ne kazandık?»

Salâhattin KUTLU

Kadınlar ikinci defa Sular İdaresi'ni bastı. — Gazeteler —

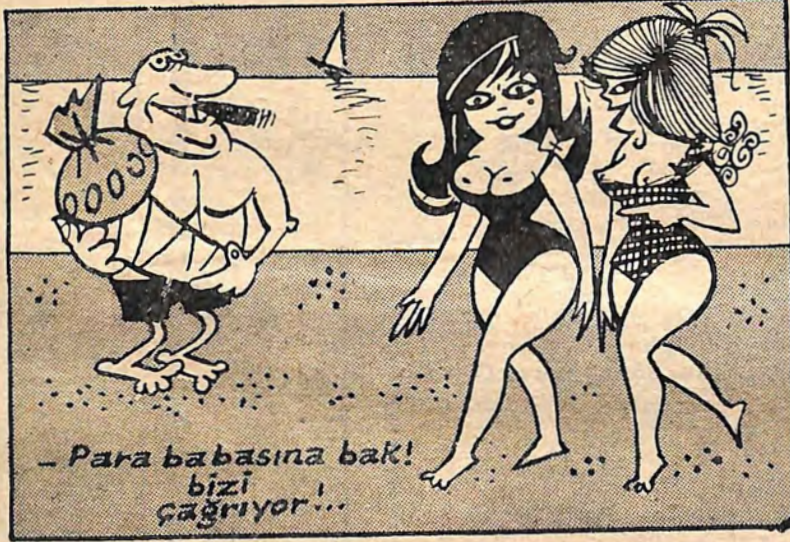
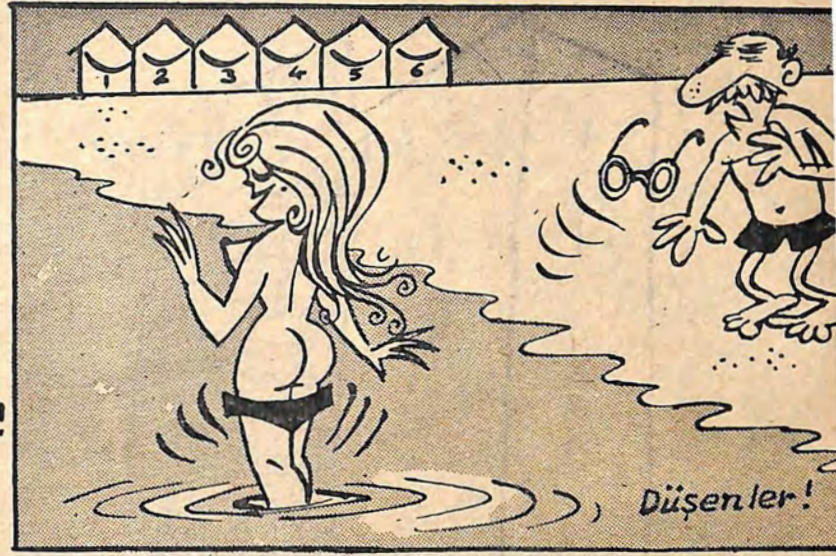

«HAZIR CEVAP!»

Demokles'in kılıcı!

Plajdan çizgiler...

Büyük Ada'daki Anadolu Kültü-
büyle Moda Kulübü yarış halin-
deler. Yardım dernekleri, Durul
Gence Orkestrasıyla büyük ilgi
çeken Moda Kulübünde sık sık
yemek tertipliyorlar. Bunların en
ilgi çekicisi, Çocuk Dostları Der-
neğinin yazlık yemeği oldu. Her
ne kadar «sosyete» denilen de-
ğişmez kadro insana bıkkınlık veri-

yorsa da, kimsesiz çocuklara pa-
ra toplanması fikri insana biraz
rahatlık veriyor. Tabii oraya ge-
lenlerin önemli bir kısmı birbiri-
lerini seyretmekle meşguller. Ve
doğrusunu isterseniz niçin gel-
diklerinin farkında bile değiller.
Hele hanımlar, sırf astronomik
rakamlar ödedikleri elbiselerini
gösterecek bir ortam buldukları

için son derece mesutlar. Eh, ko-
calar servetlerinin teşhirinden
biraz sıkılıyorlarsa da, eşlerinin
durumlarıyla yine için için ifti-
har ediyorlar. İşte, böyle bir at-
mosfer içinde cereyan eden dine
dansen veya yardım gecelerinde
bilmem bizim «yüksek sosyete»
sahiden eğleniyor mu?
* * *

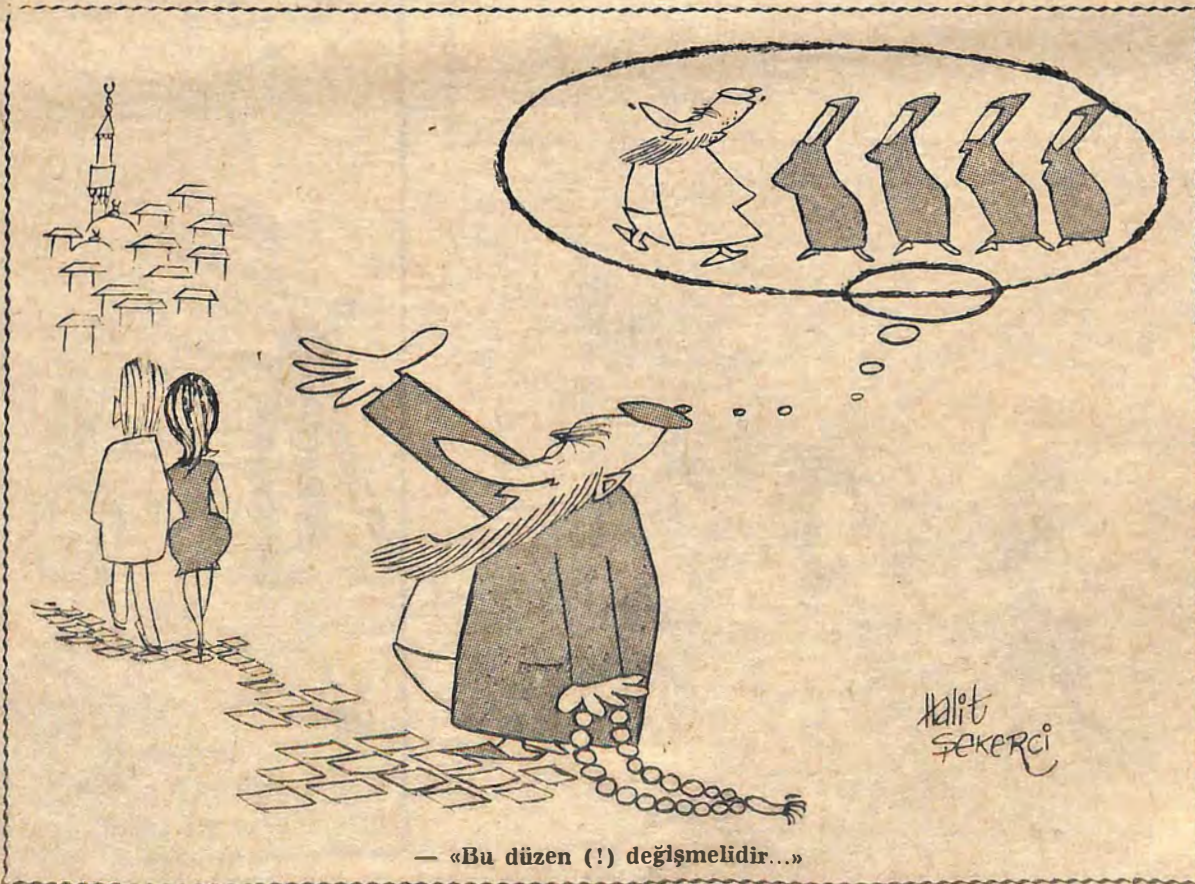
İstanbul'daki yazlık diskote-
kler ve gece kulüpleri, yakınında
oturanları çileden çıkartıyor. Pek
çok kimse biraz uyuyup dinlen-
mek için, kışlık evlerine çekili-
yor. Bu konuda şikâyetçilerin ba-
şında profesör Sedat Eldem ile
İskoçya'lı iş adamlarından A. B.
S. MacKay geliyor. Prof. Eldem
yağmurlu günleri iple çekiyor, zi-
ra yalnız o zamanlar müzik su-
suyor, halk da gece kulüplerine
gelmiyormuş.

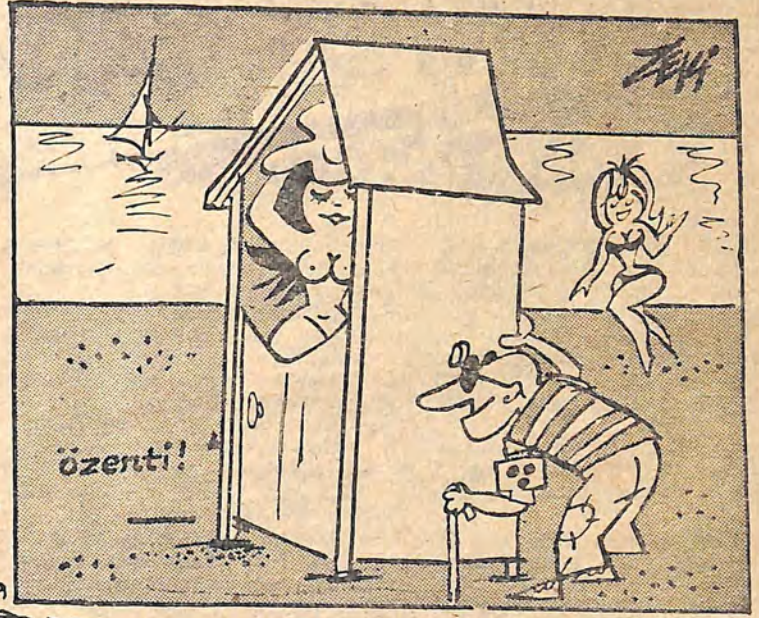
İskoçya'lı iş adamına gelince:
Onunki bambaşka bir olayla so-
nuçlanmış. Bütün yaz Yeniköy
ve Tarabya'daki diskoteklerin ve
gece kulüplerinin gürültüsüne sa-
bırla katlanan genç adam önce
Belediyeye, sonra Vilâyete baş-
vurmuş ama, hiçbir netice ala-
mamış. Sonra bir gece uyurken,
daha doğrusu uyumaya çalışır-
ken gürültüye dayanamamış, ta-
bancasını kapıldığı gibi gazinolar-
dan birinin önüne koşmuş. An-
cak eşinin yalvarmalarıyla kanlı
bir facianın önüne geçilmiş ama
Allahtan İskoçya'lı iş adamının
başka bir ülkeye tayini çıkmış:
Şimdi buradan gideceği günleri
her halde iple çekiyordur.

* * *

Atatürk'ün yakın arkadaşların-
dan Kılıç Ali'nin oğlu, Gündüz
Kılıç'ın kardeşi Altemur Kılıç
bir yıldan beri Paris'teydi. Eşi
Asuman Kılıç da yaptığı resimle-
ri sergileyen ve bunlardan bazı-
larını Amerika'nın tanınmış ki-
şilerine satan, (hattâ bir tanesi
Johnson tarafından satın alın-
mıştı) genç ressamlarımızdan bi-
ridir. Altemur Kılıç her gittiği
yerde bir şeyler organize etmeğe
bayılır. Nitekim Paris'teki Türk
Kulübünün başına gelince orayı
epey canlandırmıştı. Şimdi Ame-
rika'dan çok câzip bir teklif alan
Kılıç, Paris'teki güzel evinden ay-

B
T
B
B

rılıyor. Kısa bir süre içinde bir çok Fransız dostu sahip olan ve kendisini çok sevdiiren Altemur Kılıç yaz tatilini geçirmek üzere İstanbul'a geldi ve gevrek kahkahalarını atarak dostlarına tatlı hikâyeler anlatıyor.

Paris'te bir kaç yıldan beri yaşamakta olan başka bir Türk, Dr. Hıfzı Topuz da yaz tatilini İstanbul'da geçirdikten sonra Paris'e döndü. Burada ne kadar meşhur yazar varsa evinde toplanan Hıfzı Topuz'un kendi de tanınmış yazarlarımızdandır. Paris'te Unesco'da çalışıyor ve oranın en güzel semtlerinden birinde yaşıyor ama kalbi burada... Her gün İstanbul'a gelmek için işini terketmeğe hazırlanıyor ama onu sevenler bir türlü istifasını verdirtilmiyorlar. O da Afrika'ya çıktığı kısa seyahatlerin dönüşünde memleketine uğramakla iktifa ediyor.

Alitalia Uçak Şirketi on yıl aradan sonra tekrar İstanbul'a seferlerini başlatması münasebetiyle Hilton'un Roof Barında büyük bir kokteyl verdi. Dört yıl önce şirketi burada kurmak üzere şehrimize gelen Signor Sannino tam dört yıl şirketinin göndereceği Karavel uçakları İstanbul'da bekleyerek «sabır rekoru» kırdı. Bu arada boş durmayan İtalyan Müdür mükemmel Türkçe öğrenerek birçok Türk dost edindi. Kokteyle İstanbul'da ne kadar uçak şirketi varsa onların müdürleri de geldi ve meslektaşlarını sabırdan ötürü uzun uzun tebrik etti.

Yoksullara Yardım Derneğinin yazlık yemeği Bostancı Kulübünde yapıldı. Birçok yoksul çocu-

ğun tahsili için toplanan para Derneğin Sosyal Komitesi Başkanı Süheylâ Yazıcı tarafından Dernek Başkanı Leman Arbatlı'ya teslim edildi. Heyecanını yazdığı şiirlerde ifade eden Leman Arbatlı o gece repertuarına eklediği yeni bir şiirini daha dostlarına okudu. Bir süre önce apartmanını derneğe bağışlayan

Leman Arbatlı'nın diğer hanımlara örnek olmasını temenni ederiz.

İpraş Rafinerisinin dokuz yıldan beri Türkiye'de Genel Müdürlüğünü yapan Mr. Purcell ve eşi artık memleketimizden ayrılıyorlar. Bu münasebetle Hilton'da bir kokteyl veren Enerji Ba-

kanlığı Müsteşarı Kemal Noyan İstanbul'a geldi. Macaristan'dan Amerika'ya göç eden bir ailenin oğlu olduğu için kendisini Amerikalıdan çok Türk saydığını söyleyen Mr. Purcell'in bu sözleri bilhassa orada bulunan İstanbul Merkez Komutanı Orgeneral Selâmi Pekün'ü memnun etti.

Leylâ ERDURAN

Ehliyet Savaşı

MUZAFFER İZGÜ

JMTİHAN şekli, imtihanın festivalliği bir yana, bizim memleket-te en zor şey, araba ehliyeti almaktır. Bundan sonra birisine beddua edecek olursam, «Hasta ol, felç ol, sürün inşallah» demiyeceğim, «Allahım bir şeyler demem, Allah seni trafikçilerin kapısına muhtaç etsin» diyeceğim.

Kuyrukta iki saat bekledikten sonra, nihayet polis efendinin huzuruna varabildim. Yüzüme bakmadan sordu:

— Ne istiyorsun?
— Efendim, araba ehliyeti alacağım.
— Anladık. Tabii araba ehliyeti alacaksın, vapur ehliyeti alacak değilsin ya. Ne istiyorsun?
— Ne yapacağımı öğrenmeğe geldim.

— Ne mi yapacaksın? İlk iş zurna çalmasını öğreneceksin.

— Zurna mı?
— Zurna ya!...

Güldüm. Keşki gülmeseymişim. Bir gürleyiş gürledi ki adam, dersiniz ramazan topu patladı:

— Ehliyet alacaksınız da burada işin ne?

— Nereye gideyim efendim?
— Nah şu tarafa, anladın mı?

Girebilirsen gir o tarafa... Millet üstüste... Sanki dersiniz, lütlükta ek-mek karnesi dağıtıyorlar. Bir bekledim, iki bekledim, yok... Biri yanaştı:

— Ne bekliyorsun arkadaş? diye sordu.

— Şuradaki memurla görüşece-gim.

— Kolayı var, eğil bakalım! Eğildim...

— Şimdi geri geri çekil ve koçun tos vuruşu gibi dal kalabalığın arasından.

— Dövmesinler beni?
— Dur öyleyse!

Adam geriye çekildi, boynunu kırıp, suya dalar gibi daldı millet arasına. Kalabalık, böyle şeye alışkın olduğu için kimseden ses çıkmadı. Biraz sonra adamın sesini duydum:

— Gel, buraya gel! diyordu.

— Nerden geleylim?
— Hani bir şişko adam vardı ya, benim daldığım yerde, işte onun yanından dal gel!

Ceketimin düğmesini ilikleyip, «Ya Allah!» dedim ve daldım şişko ada-

mın yanından. Hakikaten tıs çıkmadı şişkodan. Adamın sesini duydum:

— Daldın mı?
— Daldım, neredesin?

— Kim var şimdi senin sağında solunda?

— Lâcivert pantolonlu birisiyle, gri pantolonlu birisi var.

— Güzel, rotan fena değil, iki dalış daha yaparsan beni bulursun. Önce sağa dal, sonra öne!

— Ya Allah, deyip, iki dalış daha yaptım. Ve mihmandarımı buldum.

— Yakalım mı birer sigara? dedi.

— Eh, fena olmaz, hem epeyce yorulduk, hem de yolun yarısını katettik.

İki bükümü, başladık sohbet. Hem de askerlik hâtıralarına...

— Benim bi yüzbaşım vardı, Allah bin bin razi olsun ondan, bize çok iyi hamle yapmasını öğretmişti...

Sigaralarımızı tükettik. Mihmandarım:

— Şimdi sağ sol yok artık, dedi. Ben bu döşemeleri çok iyi tanırım. Şu çizgiden itibaren ileriye doğru, beş dalış daha yaparsak, evelallah memurun karşısındayız. Şimdi ben dalyorum. Olur ki her hangi bir aksilik çıkar da sıkışır kalırsam, beni arkamdan kaktır!

Kan ter içerisinde, onun daldığı yerden ben de daldım.

— Şimdi burdan gerisi kolay... Vur bakalım arkama bi tos!

Yapıştırdım tosu.

Küt diye bir ses duydum. Mihmandarım sevinç içerisinde bağırdı:

— Duvar göründüüü!... Duydun değil mi sesi? Kafamı duvara vurdum. Demek ki gelmişiz. Ver elini bana!

Çok şükür doğrulur doğrulmaz, memurla burun buruna geldik. Mihmandarımın bir parafe işi varmış, imzalattı ve geri yumuldu:

— Bekliyorum seni! dedi. Memura:

— Efendim ehliyet alacağım, dedim.

— İyi ya, alacaksan al, bana nesi?

— Başımı nereye vurayım efendim?

— Taşa vur!

— Biraz önce vurduk. Ben, ne yapacağımı öğrenmeğe geldim.

— Otomobilciler Cemiyetine gideceksin.

O sırada, arkamdan tosu vuran bi-

ri, apar topar duvarın üzerine çıkar-masın mı beni? Memur:

— Lâubaliliğin bu kadari da fazla ha!... Nerdeyse burnumuzun içine girecekler yahu! Defol şuradan!

Defolacağım ama, nasıl olayım? Her taraf silme insan dolu. Memur bağırdı:

— Defol!

— Efendim, şey, kalabalık.

— Ulan bir de vatandaşı bekletiyorsun diye vazife başında hakaret ha!

Memurun göğsünden kaktırmasıyla, kendimi kalabalığın kucagında, arkasından da yerde bulmam bir oldu.

— Allah, kafam!...

Yarım saat kadar o tarafa, bu tarafa tos vururken, deminki mihmandarım rastladım:

— Neredesin arkadaş yahu? Nerdeyse seni beklerken uykuya dala-caktım. Biraz dinleneyim dedim, gözlerim kapanmış. Şimdi şu tarafa dalalım!

— Aman kardeşim, şurda biri daha var zavallı, deminden beri dönüp duruyor, onu da babanın hayrına çıkarıverelim. Hey gözlüklü, bu tarafa, bu tarafa!

— Ceketin kolunu buldun mu?

— Bırak yahu şimdi ceketin kolunu, tatlı canını kurtarmağa bak!

Bir saat içinde gün ışığına kavuş-muştuk ama, sürgünden dönenlerden farkımız yoktu. Mihmandarım:

— Gazanız mübarek olsun arkadaşlar, dedi ve gitti. Gözlüklüye sordum:

— Senin ne işin var arkadaş?

— Arabanın vizesini yaptıracağım.

— İlk gelişiniz galiba?

— İlk mi? Bu üçüncü ceket arkadaş, anladın mı?

Ayrıldım gözlüklüden. Otomobilciler Cemiyetinin yolunu tuttum. Cemiyetteki adam, onbeş liramı aldıktan sonra elime bir dosya tutuşturdu:

— Bunun içindekileri şu karşıdaki arzuhalcıya doldurt! dedi.

Sağolsun arzuhalcı, elli liraya elli kere makinenin tuşlarına bastı.

— Şimdi nereye gideceğim?

— Trafik âmirliğine.

— Felâket!

— Bu işlere ilk defa atılıyorsun galiba?

— Öyle.

— Belli belli, ceketinden belli.

İşte ondan sonra başladı bizim maraton yarışı. Oraya koş, buraya koş!... İşi gücü terkettim. Savcı soruyor:

— Sabıkan var mı?

— Yok efendim.

— Öyleyse kâğıdını şu odaya götür, sabıkanı yoktur diye yazsınlar. Mahalle muhtarı soruyor:

— Arkadaş sen Hürriyet'te mi oturuyorsun?

— Evet efendim.

— Ben seni görmedim ya hiç?

— Vallahi efendim, ilmühaberde yazılı olan adreste oturuyorum.

— Ben nereden bileyim kardeşim, falcı mıyım?

— Gelir, tahkikat yaparsın.

— Bakkal dükkânını bırakıp da, gelip senin oturduğun yeri tahkik edeceğim ha! Bu bana kaç mal olur biliyor musun? Tastamam yirmibeş liraya.

— Buyrun efendim yirmibeş lira-nızı!

— Otur kardeşim şöyle, bir çay içmez misin?

Oradan polis:

— Hürriyet karakolundan tahkikat yapacağız.

— Ne tahkikatı efendim?

— Ökelâlık isdemez. Bırak evrakı-nı, onbeş gün sona gel al!

— Başüstüne efendim.

Bizim dosya, dokunulmazlık dosyaları gibi şiştikçe şişti. Ama inanır mısınız, en büyük güçlüğü göstermesi gerek hastane, en büyük kolaylığı gösterdi.

Hastanenin veznesine zorla yirmi beş lirayı teberru ettikten sonra, elime boş bir rapor kâğıdı verdiler:

— Bunu polikliniğe kaydedtir!

Ettirdim. Allah razı olsun doktorlardan, en evvel heyete girecek olanları alıyorlardı. Dahiliyenin hastabakıcısı:

— Heyetler gelsiini! diye bağırdı, içeriye otuz kişi doluştuk. Doktor:

— İçinizde kalbinden rahatsız olan var mı? diye sordu.

Tek bir ağzıdan, marş söyler gibi:

— Yok efendim, dedik.

— Midesinden?

— Yok efendim.

Otuz raporun otuzuna da, normal diye yazdılar. Oradan gittik, sinir mütehasssının odasına. Hastabakıcı:

— Tek sıralı safta dizilin diye komut verdi.

Dizildik. Doktor, başını gazeteden kaldırmaksızın:

— Üç kere oturun oturun kalkın! dedi.

Oturduk oturduk, kalktık. Raporlarımızın sinir mütehasssılığı kısmına normal yazıldı. Ordan kulakçının odasına, ordan gözcünün odasına:

— Bu ne renk?

— Mavi efendim.

— Bu?

— Sarı.

— Gözü iyi görmeyen varsa söyle-sin!

Kim söyler, benim gözüm kör di-ye.

Kan grubumuz, idrarımız, isimsiz şişelerde, RH oldu, sıfır oldu, pozitif oldu, negatif oldu, kumlu oldu, kumsuz oldu... En sonunda heyet odasına teslim ettik evraklarımızı.

— Gidin, yarın gelin alın raporla-rınızı! dediler.

— Efendim heyete çıkmayacak mı-yız?

— Ökelâlık yok!

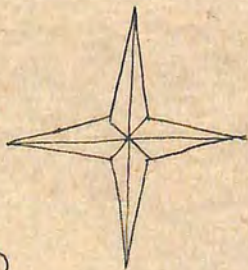
— Başüstüne efendim!

Bu evraklar üzerine, bir de note-rin tasdiklediği ilkokul diploması örneğini ekledik.

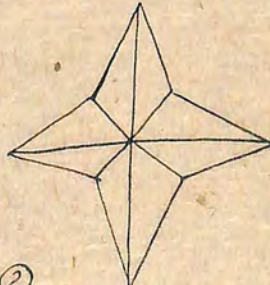
Allaha bin şükür, işi gücü terketmek şartıyla, bir ayda bitirebildim bu işleri. Esas cenk, yarından sonra başlıyor. Kalabalığın arasına daldıp imtihan günü alacağım. Onun için evde çalışmalara başladım. Çocukla-rı sıraya diziyo, bacaklarının arasından dalış numaraları yapıyorum.

Bu arada, bir de baba dostu kırık-çı çıkıkçı buldum...

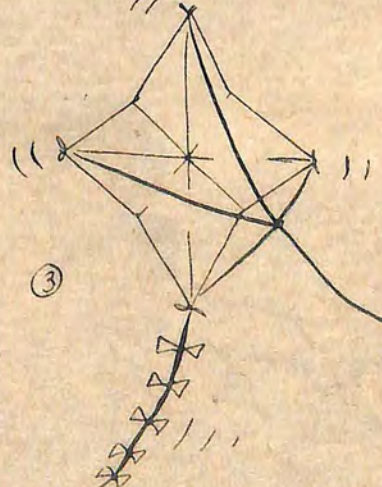
Muzaffer İZGÜ

①

②

③

GELİŞEN NATO!

İNGİLTERE NOTLARI

Reşit Aşcıoğlu

BİRAZ GERÇEKLERE DÖNELİM...

Biraz gerçeklere dönelim...

Avrupa'da, çalışmayan işçi para kazanır. Evet, yanlış okumadınız; Avrupa'da, çalışmayan işçi bal gibi para kazanır. Ama, işinin başında dalga geçerek değil, işsiz kalmak suretiyle çalışmaması halinde... Şöyle ki, hükümetler, madem bu toplum içinde bu adama iş temin edilemiyor, ona işsizlik fonundan para sağlamalı diyerek aylık bağlar.

Sözünü ettiğimiz işsizlik tazminatı ne kadardır?...

İngiltere'de işsiz kalan bir işçinin hükümetten aldığı aylık işsizlik tazminatı yaklaşık olarak 1100 liradır.

Hattâ, geçenlerde, çalıştığı takdirde de ayda 1100 lira alan işçiler olduğundan, bazı hallerde çalışanla çalışmayanın aynı parayı aldığını gösteren bir yazı çıktı İngiliz gazetelerinde.

Fransa'da ise işsizlik tazminatı daha düşük olup 900-1000 lira arasındaymış.

Peki grev yapıldığında durum ne olur?...

İnsaf edin!... Batılı hükümetlerin, aleyhlerine grev yapan işçilere, işsizlik tazminatı vermelerini de bekleyemezsiniz her halde!

İşin bu safhasında, sahneye, işçi Sendikası girer.

Grevler, sendikaların, grev dolayısıyla çalışmayan işçilere verebilecek parası olup olmasına göre, uzun süreli veya kısa süreli olabilir. Parası birikmiş, kasası dolgun olan sendika greve uzun süre devam edebilir... Bu bir ay, iki ay, üç ay olabilir —geçen yıl İngiliz gemi ve liman işçileri greve üç ay kadar devam etmişlerdi—. Parası olmayan ise, grevden çabuk döner.

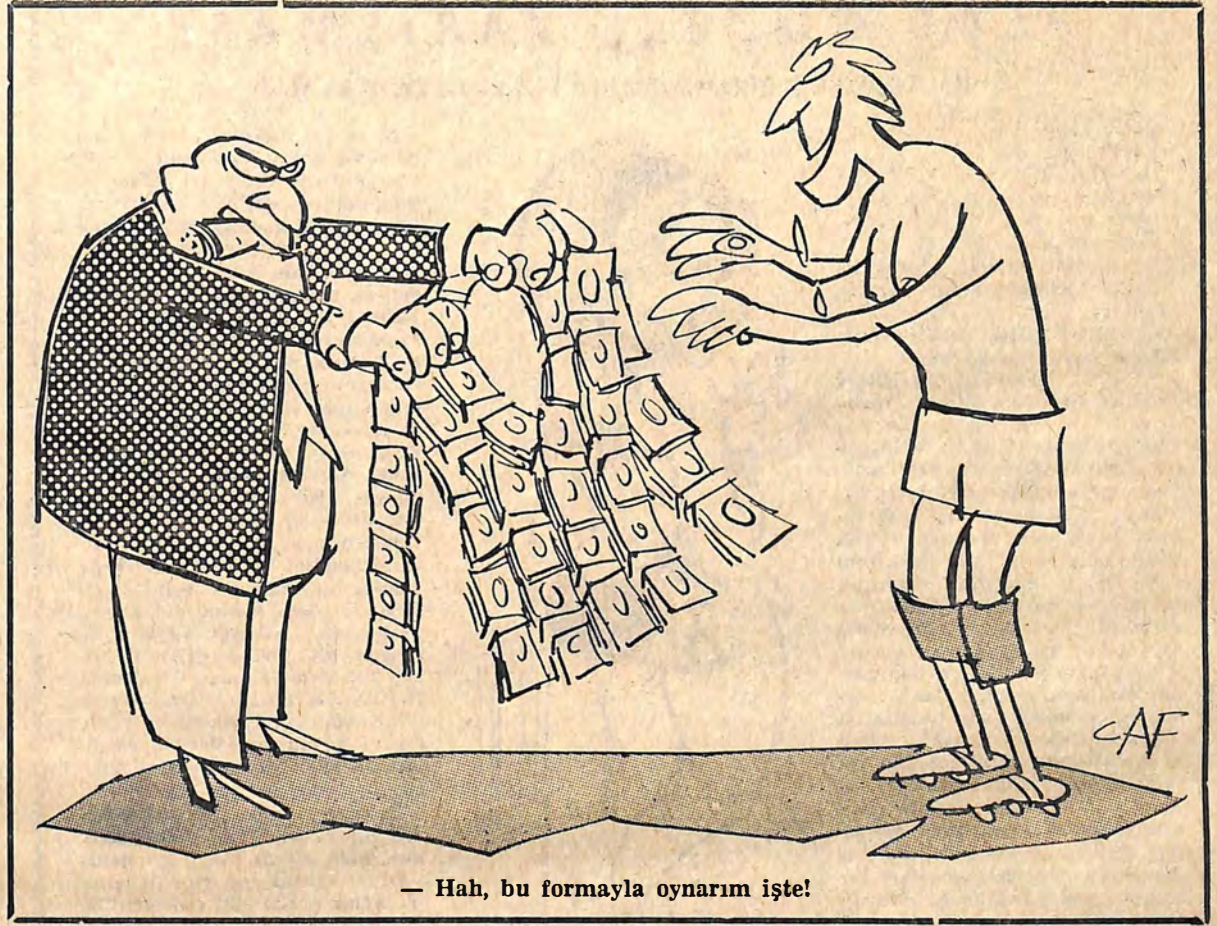
Fransa'da grevlerin en kızgın olduğu ve bu işçi hareketleri devam eder diye kuvvetli tahminler yürütüldüğü bir sırada, tanıdıklardan bilgi sahibi bir şahıs «Fransa'da grevler fazla devam edemez, çünkü Fransa'da işçilerin yarısından fazlası sendika üyesi bile değildir; grev süresince karınlarını doyurabilecek parayı nereden bulsunlar?» dedi.

Hani bizde lüks bir yere gitme söz konusu olunca «Kesesine güvenen gider...» denir ya? Greve de parası olan gider.

ÜÇ ÖMÜR BÖYLE GEÇTİ...

Dedelerimizin, nenelerimizin anılarından anlıyoruz ki, onların ana-babalarının ömrü, çocuklarına:

— Fazla sağa sola bakma! demekle geçmiş.

Biliyoruz ki, dedelerimizin, nenelerimizin ömrü, analarımıza-babalarımıza:

— Kızım, oğlum fazla sağa sola gitme! demekle geçmiş.

Görüyoruz ki, ana-babalarımızın ömrü, şimdi, bizlere:

— Kızım, oğlum fazla sağa sola kayma! demekle geçiyor.

DÜNYANIN EN BÜYÜK «ASMA» KÖPRÜSÜ

İstanbul'da yapılacak Boğaz Köprüsü işini 1946 iktidarı astı... 1950 iktidarı astı... 1954 iktidarı astı... 1958 iktidarı astı... 1961 iktidarı astı... 1965 iktidarı astı... Ve, böylece, İstanbul Köprüsü «dünyanın en büyük asma köprüsü» unvanına hak kazandı!

TEK YADİGÂR!

Sanayileşmiş Avrupa ülkelerinde, çocuklar imkânsızlıklar içinde yetişiyorlar!...

İmkânsızlık dediğim, tabiatın uzak yetişmeleri.

Geçenlerde, otomobille çocuklarını gezmeğe götüren komşularımız, eve döndüklerinde, çocuklarına karşı vazifelerini yerine getirmiş insanların sevinci içindeydiler:

— Kaç zamandır götürmemiştik çocukları, nihayet müzeye gittik de, hergün içtiğimiz sütün nereden ve nasıl geldiğini öğrendiler, dediler.

— Ana-babanın «Çocuklar öğrendiler» demekten maksatları, Londra'da Tabiat Bilimi Müzesindeki plâstikten yapılmış inek üzerinde sütün nasıl ve nereden çıktığını küçüklerin görebilmelerini sağlamış olmalarıydı.

Ne yapsın adamcağızlar?... Sanayi şehirlerinin çapı, fabrikalarıyla blok apartmanlarıyla genişleyip, köy, şehirlinin gözleri önünden uzaklaştıkça, hakiki bir inek, hakiki bir tavuk, hakiki bir kuzu, hakiki bir hindi falan görebilmek «büyük olay» sayılmaya başlamış.

Okullarda çocuklar, tabiat bilgilerini, tabiatın tamamen uzak, sırf kâğıt üzerinde elde ediyorlar. Bilgiler hep kitap bilgisi... Görgüleri hep resim ve televizyon görgüsü...

Hindinin, tavuğun, büyük mağazalarda, kesilmiş, soyulmuş, başsız, a-yaksız, tüysüz vaziyette naylon örtüler ve stisti kâğıtlar içinde satıldığı ve ana-babanın giyecek eşyası paket ettirirken, karşı taraftaki tezgâha da, «İki de tavuk paket ediver» diye talimat verdikleri bir çevrede yetişen çocuklar:

— Baba, televizyon fabrikada mı yapıyor?

— Evet...

— Baba, kalorifer fabrikada mı yapıyor?

— Evet...

— Baba, bu kutu etleri fabrikadan mı geliyor?

— Evet...

şeklindeki bir soru-cevap dizisinin sonra, masanın üstünde duran

yumurtaya bakıp «Yumurta fabrikada mı yapılıyor?» diye soruverince, insan ne diyeceğini şaşırıyor.

Bilmem şimdi anlatabildim mi sizlere, sözünü ettiğim ana-babanın ne derece sevinç duyduklarını Tabiat Bilimi Müzesine çocuklarını götürmüş olmaktan ötürü?...

İFFETİN EŞİĞİ...

Beni aşırı derecede mini-etek düşmanı sanmayın, fakat, bazan öylesine kısa etekler görüyorum ki burada —bizim oralardaki durumu pek bilmiyorum— nasıl söyleyeyim, etek, neredeyse, kadının kuyruk sokumunun biraz altından geçerek kalçalarını zar-zor kapıyor.

Bilirsiniz, zaman zaman gazetelerde:

— Dünya, nükleer savaşın eşğine yaklaştı.

— Falanca ülke, ihtilâlin eşğine yaklaştı.

— Filanca memleket iç savaşın eşğine yaklaştı. şeklinde haberlere rastlarız... İşte, şimdi de, ben size şunu söyleyeyim ki:

— Dünyada, kadınlık, hiçbir zaman iffetin eşğine bu kadar yaklaşmamıştı.

Reşit AŞCIOĞLU

Bütün dünya çıplaklığa doğru kayıyor. — Gazeteler —

PLÂJ GÜZELİ YARIŞMASI

No. 8 — KİLYOS PLÂJİ GÜZELİ: BAHİRİYE KAYMAK

BOY: 1.66
KİLO: 69
GÖĞÜS: 99
KALÇA: 80
BEL: 48
GÖZ: Yeşil.

EN BEĞENDİĞİ YEMEK:
Yahni, karışık salata, karpuz,
(Tabldot).

EN BEĞENDİĞİ ARTİSTLER:
Ekrem Bora, Muallâ Sürer.

KİMİN YERİNDE OLMAK
İSTER: Herhangi birinin yerin-
de...

Dondurmacı Bahattin'in kızı o-
lan Bahriye Kaymak, dondurma
yiye yiye kaymak gibi olmuş bir
kızdır... Fakat babasını çok er-
ken kaybetmesi Bahriye'ye çok
tesir etmiş ve bir gün babasının
takımlarını omuzuna vurarak
semti olan Sarıyer'de dondurma
satmaya çıkmıştı... Bahriye'nin
oyunattığını sanan Sarıyer çocuk-
ları Bahriye'nin peşine takılmış-
lar, onu sokak sokak takip ede-
rek arkasından «— Dondurma
kaymak Bahriye oynak!» diye
bağırıyorlardı... Bahriye bir za-
man kimselerle konuşmamış sa-
dece evlerinin bahçelerinde yeti-
şen mısırları kaynatarak yemiş-
ti... Hattâ bir gün kendisine bir
tas çorba getiren komşuları bir
kadını mısır zannederek ısırmış,
bunun üzerine zavallı Bahriye
mahallelinin mazbata tutmasıyla
kendini kuduz hastahanesinde
bulmuştu... İşte seneler böyle
melankoli içinde geçmiş, daha
serpilip büyüyen ve bilhassa gö-
ğüsleri adamakıllı irileşen Bah-
riye'nin peşine erkekler takılma-
ya başlamıştı... Tahtaya çamaşı-
ra giden Bahriye'yi her gittiği e-
vin erkekleri oğulları sıkıştırma-
ya kalkmışlar, bazıları da gö-
sünün ölçüsünü alırlar numara-
sıyla el peşrevi geçmişlerdi... Sı-

Bahriye KAYMAK

kuştırılma sıkıştırılma adamakıllı sı-
kışan Bahriye sık sık kendini
yüz numaraya atmaya başlamış,
korkuyla gelen bu hastalık so-
nunda Bahriye'yi adamakıllı sar-
mıştı... Yarı manyak, yarı oynak
olan Bahriye bir gün her nede-
se aklına esip bir motora atla-

mış ve tek başına Sarıyer'den
Kilyos'a doğru tüymüştü... Bah-
riye'ye deniz havası iyi gelmiş ve
tombul kız şarkılar söyleyerek
Karadeniz'e açılmış, fakat akın-
tılarının tesiriyle kendini adama-
kılı açıkta bulmuştur... Üç
gün aç susuz dalgalarla boğuşan
Bahriye'yi nihayet Kilyos'taki
cankurtaranlar bulmuş ve elbir-
liği ile onu sahile getirmişlerdi...
Gözlerini iri yarı bir erkeğin ya-
nında açan Bahriye, «— Ben şim-
di ne oldum?» diye sorunca, er-
kek, «— İyi oldun şekerim» diye
cevap vermiş, Bahriye kısa za-
manda Kilyos'luların cankurta-
ran kraliçesi haline gelmişti...
Kilyos'u çok seven Bahriye art-
tık o kendini kollarında bulduğu
adamla evlenmiş ve sahilde ya-
lmayak başı kabak dolaşmaya
başlamıştı... Nihayet Kilyos plâj-
larının güllü haline gelen Bahri-
ye, her sene yapılan Denizcilik
Bayramıyla beraber yaz mevs-
mini açmış ve bilhassa iri vücu-
du ve büyük göğüsleriyle dalga-
lara meydan okumaya başlamış-
tır...

Bahriye halen Kilyos plâjı-
nın gözdesidir... On kilometrelik
kumsalda dibini bilmediği deniz
yoktur... Uzun saçlarını dökerek
bir deniz perisi gibi dolaşır. Plâ-
ja beles girmek isteyen kimseler
için ciddi bir tehlikedir... Aynı
zamanda ilk kadın cankurtaran
olan Bahriye, babasının sanatını
tekrar ihya ederek sahilde «Bah-
riye'nin meşhur dövme dondur-
ması» adıyla bir yer açmıştır...
Bahriye'nin bilhassa kaymaklı
dondurmasından yemek için ara-
balarla gelirler... Bu yarışmaya
hatır için giren Bahriye eğer ka-
zanırsa hepinize birer küllâh el-
lilik dondurma ısmralayacaktır...
Nokta...

Havadis Kovadis!

- A. çok çalışıyor
- İmza ata ata yoruluyor.
- B. uykusunu dairede tamamlıyor.
- C. resim çekirmiş boynuzları farkedilmiyor.
- D. demir gibi maşallah hiç paslanmıyor.
- E. Yazar takımından
- Hep ofsayttan gol yiyor.
- F. doktorlara para yediyor.
- G. kadınlara...
- Kadın dediniz de aklıma geldi:
- L. nin kızı aradığı yağlı parçayı pek çabuk buldu.
- Ne şahaneydi düğünleri, sormayın.
- M. hanımın tuvaleti hârikaydı.
- N. hanımın mini eteği...
- K. onuncu nişanlıdan ayrıldı.
- O. nun çocuğu oldu.
- Gözü yeğene benziyor, yüzü komşuya.
- Vallahi günahı boynuna!
- P. hiç yoktan hapse girdi.
- «Kızmışım. Ötesini hatırlamıyo-
rum...»

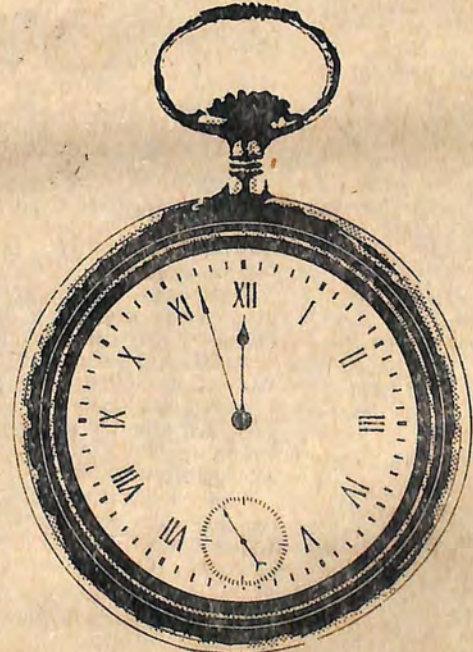
- Diye ifade verdi.
- S. birden zengin oldu.
- Ş. iflâs ediverdi.
- İkisi de kadın sayesinde
- Bu gayeye erdi.
- Yâni sizin anlayacağınız
- «Kadının fendi, erkeği yendi.»
- R. vazifeye Avrupa'ya gitti.
- Bir sürü sipariş aldı.
- Karısına «İşim çok, gezemiyorum»
- Arkadaşlarına «Strip-tease'deyim»
- diye mektup yazdı.
- T. kumarda soyuldu
- Don gömlek kaldı.
- Dünyada havadis mi ararsın!
- Dedikodusu bize kaldı.

Erhan TIĞLI

Alçakgedik köyünde okuma - yazma bilmeyene kız yok. — Gazeteler —

— Get, okuma yazma öğren de gel!

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Turkocağı Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 22033 — 140)

TURİZM ÜSTÜNE

Bir nefes versene...

BITNİK HENRİ

Turist döviz, Ekrem ceviz getirir...

BEYKOZLU HASAN

Çok okuyan değil çok gezen bilir...

REHBER ŞİNASİ

Biz arıyor nerde Sultanahmet...

O ÇOKTAN ÖLDÜ

EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

TURİZM DAVASINA BİR PARMAK BASALIM

SEÇME SÖZLER

Siz atıyor, nasıl derler bize kazık?...

MEMNUNİYETLE

Ooooo İstanbul Konstantinople...

TÜRKÇE KONUŞ ULAN

Var burada bir restoran?...

BEYE BALIK VER

Ne istiyor bu bıyıklı adamlar bizden Vilyams?...

KIZI

Son zamanlarda yurdumuzda artan turistik faaliyet yüzünden bu dâvaya eğilmek lüzumunu duyduk... Eskiden seyyah dediğimiz bu adamlar, son derece şefkat, itina isteyen mahlûkattır... Fazla lâubali olmaya gelmez ısırır...

TURİZM NEDİR? İşte Turizm; turist denilen kimseleri araklayıp onların iâşesini, yatacağı, kalkacağı, gezeceği yeri tesbit etmeye ve bunun için kurulmuş teşkilâta derler... Bu teşkilât şu kuruluşlardan ibarettir:

1 — TURİZM DANIŞMA VE İNFERMASYON: Turistlerin başvuracakları yerdir... Burada turistlerin üstü aranıp ne halt etmeye buraya geldikleri, gizli maksatları, boyları, huyları, kilo-ları ölçülüp fişlere geçirilir... Turistler nereye gideceklerse buradan yüz lira mukabilinde haritalar, pusulalar alırlar... Danışmaya uğramadan geçmeye kalkan bir turist üç aydan altı aya kadar içerde yatar ve bir daha memleketimize giremez...

2 — TESİSLER ŞEFLİĞİ: Burada iki müdür, üç müdür yardımcısı, bir daktilo bulunur. Tesisler Şefliği memleketimizin neresinde turistik tesis olduğunu bilen, fakat bunları tanımayan kimselerden kurulmuştur... Turistik tesis kuracak olanlar Tesisler Müdürü ile gizli konuşmalar yapıp krediler alırlar... Avantası çok bir teşkilâttır... Tesisler Müdürü çok yetkili bir zat ol-

duğundan nerede bulunacağı teşkilât tarafından gizli tutulur...

3 — GEZDİRME ŞEFLİĞİ: Gezdirme Şefliği, turistleri gezdirecek rehberlerin bol bulunduğu bir yerdir... Onbin kişilik kadrosu vardır... Turistleri gezdirmeyi vazife bilen bu teşkilâttan kimse gezemez... Rehber denilen elemanlar, bil-hassa yabancı dil bildiğini iddia eden ve Türkçe-yi bile konuşamayan kimselerden seçilir. Her rehber gezdirdiği turist başına bir teklik alır... Gezdirdiği turistlerden hediye alan, yahut onlardan birini şehir içinde kaybeden rehberin yarı maaşı kesilir... Bu rehberler birçok gazinocu ile ortak çalışıp avantajlarını alırlar... Oteller ve bir çok tesislerde adamları olan rehberlerin başına başrehber denir... Bir senede 234 bin kilometre yapmamış rehberin ehliyeti elinden alınır...

4 — HEDİYE SERVİSİ: Hediye Servisi turistlere sokulacak heykel, halı, incik boncuk, kartpostal, heybe gibi hediyelik eşya üzerine çalışır... Ve bunları imal edenlerle işbirliği yapar... Bu servisin başında bulunan müdür her turiste birer hediye vermekle mükelleftir... Her hediye-nin üstünde (Hediyesi şu kadar lira) yazılıdır... Hediye almadan yurdumuzdan çıkmaya kalkan turist ismi tesbit edilir ve kendisine zorla parasına mukabil hediyelik eşya verilir... Almayan turist bir daha içeri giremez...

TEST :

İYİ BİR TURİSTSEVER MİSİNİZ?

1 — Yolda gördüğünüz bir turisti korkmadan evinize alıp karnını doyurur ve yatırır mısınız?...

2 — Daha çok erkek mi yoksa kadın turistlerle mi ilgilenirsiniz?...

3 — Sizden bir şey almaya kalkan turiste kazık atarken memleket turizmine hizmet ettiğinize inanır mısınız?...

4 — Şimdiye kadar hiçbir turisti alıp bir yerlere götürdünüz mü?... Götürdünüzse, o turist şimdi sağ mı?...

5 — Tenha bir yerde güzel bir kadın turisti rastladığınızda, onun hakkında ne gibi şeyler düşünürsünüz?...

6 — Bir turist size göre kaç günde uyutulur?...

7 — Sirkeci otellerinde hiç turistlere servis yaptınız mı?...

8 — Memleketimizde kaç turiste kaç kartpostal düşer?...

9 — Evinizde, nargile, mangal, tavla, cezve, kepçe, maşa gibi şeyleri turistlere ne mukabilinde satarsınız?...

10 — Turizme hizmet etmek için ne gibi dümenler çevirdiniz?...

Yukardaki sorulardan hepsine müsbet cevap verenler iyi bir turistsever, hiç cevap veremeyenler şüpheli tiplerdir... Bu gibilerle polis ayrıca meşgul olacaktır...

TURİST TİPLERİNİ TANIYALIM!

Yurdumuza gelen turistler başlıca şu tiplere ayrılırlar:

KALANTOR TURİST: Büyük gemilerle gelip, beş para harcamadan, yemeğini gemide yiyen, akşam serinliğinde özel muhafızlar himayesinde sadece müzeleri dolaşan, yaşı yetmişten yukarı turistlerdir... Bunlar şehirde sadece bir gün kalıp giderler... Bunlara bir şey satmak ve aksata etmek çok zordur...

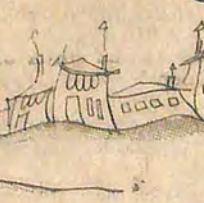
BURJUVA TURİST: Yaşları otuz ile kırk arasında, ekserisi karı koca olup bilhassa fotoğraf çekmeye gelen kadınlı erkekli tiplerdir... Bunlar da yurdumuza ikinci sınıf vapurlarla gelip, Kapalıçarşı'yı, Boğaz'ı dolaşırlar... Yemeklerini ekseri ikinci sınıf lokantalarda yerler... Bunlara ufak kelimler, semaver, tavla gibi şeyler satılabilir... Çok pazarlık ederler... Onun için bir mal satarken bunlardan on misli fazla-

sını istemek şarttır... Bunların kalma müddeti iki gündür...

BOHEM TURİST: Arabalı turist cinsidir... Ekserisi yolda otostopla arabasına aldığı başka milletten kadınlarla gelirler. Gelir gelmez de şiş kebabına saldırırlar... Bunlar da otelde kalmaz arabalarında yatarlar... Bilhassa güney sahillerindeki tarihi yerlerde dolaşan bu tipler giderken yurdumuzdan kıymetli antika eşyaları götürürler... Hepsinin arabasının altında zula yeri vardır. Arabaların plâkaları otomatik olarak değişir... Yakalamatik olarak değişir... Yakalanınca deli numarası yaparlar...

BITNİKLER: İşte yurdumuzdaki asıl turist tipi budur... Uzaktan Robenson Kuruaze'nin İstanbul şubesi gibi görünen bu gibiler, tabanvayla gelirler... Sabun yüzü görmemiş olduklarından yanlarına zor yaklaşırlar... A-

vantadan yaşamayı şiar edinmiş bu tipler, yurdumuzu çok severler... Gelir gelmez indikleri yer Sultanahmet ve civarıdır... Buradaki hanlarda kalıp, esrar, tozculuk gibi teşkilâtı tetkik ederler... Yanlarındaki kızların ekserisi geceleri on ikiden sonra memleketimizdeki erkekleri tetkik etmek için işe çıkar... Erkekleri duman altı olmayı tercih eder... Bunlar para kullanmadıkları için bizim vatandaşlardan geçinmenin yolunu bulurlar... Bunların ne kadar kalacağı belli değildir... İçlerinde on senelik Bitnikler vardır... Arada bir birbirlerini vurarak bize uyduklarını ispat etmeye çalışırlar... En beğendikleri yemek Köprü üstünde balık ekmek yemekti... Sayıları gittikçe artan Bitnikler yakında Turizm Bakanlığı tarafından yaptırılacak Bitnikköy'e yerleşeceklerdir...

Kelebek avı

— Böyle kelebekler gördün mü hiç?

Edi'nin uzattığı fotoğraflara baktım. Mayolu, birbirinden güzel üç genç kızın resimleriydi bunlar.

— Hayır, dedim. Sen, asrımızın üç büyük sanat eserine rastlayacak kadar şanslı bir insanmışsın.

Edi içini çekti:

— Öyle sayılır.

Bir gözünün altı morarmış, yanağı da şişmişti.

Sâkin bir delikanlıydı Edi. Kolejin siyasal ve ekonomik ilimler bölümünün birincisi, spor kolunun sonuncusuydu. Ama şimdi karşımda duruşuyla bozguna uğramış bir gangsterden, veya rakibinden öldürülmüş bir boksörden farkıydı. Mutsuzluğunun açık ilanı olan bu zavallı surata bakarken, fotoğrafı göstererek sordum:

— Seni bu hale koyan bunlar mı?

— Bir bakıma... Öylesine büyük bir budalalık yaptım ki, kendi kendime ceza vermek için kolejin boks müsabakalarına katıldım.

— Fakat daha önce boks eldiveni bile görmüş değildin sen.

— Evet. Görmediğimi, suratımın şekli açıklıyor zaten. Kendimi cezalandırdım, o kadar!

— Garip bir cezalandırış. Ama maşallah başarmışsın da...

Edi, bir kaç kelimeyle kötü mace-rasını anlattı:

Sınavlardan sonra, profesör Flag-son en çalışkan üç öğrencisini, bir haftahına sayfiyedeki evine davet etmişti. Bu babacan adamın tek me-

rakının ne olduğunu herkes biliyor-du: Kelebek koleksiyonu.

Dâvetlilerine:

— Dostlarım, demişti, hem bir hafta gezip eğlenirsiniz, hem de ke-lebek koleksiyonumu tamamlamama yardım edersiniz.

Edi, kelebek avı sözlerini işitince, dâveti kabul etmedi. Pis kokulu, siv-risine yuvası bataklıklarla, derin ve rutubetli ormanlarda kelebek peşinde koşacağına, bir plâjın kumla-rına uzanıp, yanık tenli bikinili kız-ları seyretmek onun için daha çekiciydi.

Edi'nin bu dâveti kibarca reddedi-şi, profesörü hayâl kırıklığına uğrat-tı. Tuttu, Edi yerine Kolorado is-mindeki iri yarı kaba delikanlıyı dâ-vet etti sayfiyedeki evine. Gittiler.

Dönüşte, Kolorado yerini kendine bırakan Edi'ye, güzel bir sigara ta-bakası hediye etti. Şaşırmıştı Edi. Bu kaba adamın böyle bir inceliği düşünmesi için ortada bir sebep ol-malıydı. Ağzını aramak için:

— Günleriniz nasıl geçti? diye sor-du. Eğlendiniz mi? Yerimi sana bıraktığımdan memnun musun?

— Hem de nasıl... dedi Kolorado. İstersen memnuniyet derecemi fo-tograflarla anlatabım sana.

Cebinden çıkardığı fotoğrafı Edi'ye uzattı. Çirliçiplak sayılacak ka-dar örtünmüş üç güzel kız resmiydi bu.

— Şunların sayesinde günlerimi-zin nasıl geçtiğini bile anlamadık.

Edi şaşkın şaşkın sordu:

— Ya kelebek avı?...

— Avladık, dedi Kolorado. Ama böylesine güzel bir av görmedim ben. Bu kızların üçü de profesörün yeğeniymiş. Her erkeğin yanına kız-lardan birini vererek saldı ormana. Hepimiz ayrı semtlere yöneldik ta-bii.

— Peki, profesör ne yaptı?

— Kelebeklerini albüme yerleştir-mek için evde kaldı.

Bu şekilde üç delikanlı, yanların-da dünyanın en güzel kızları oldu-

ğu halde, tam sekiz gün eve dönme-mecesine ormanda kalmışlardı.

— En şanslı benmişim, dedi Ko-lorado. Bizim kız natüristmiş me-ğer. Ormana girince, çıkarıp atmaz mı üstündekileri!...

— Ya ötekiler... Önlemeye kalkış-madılar mı?

— Dedim ya kızını alan bir tara-fa çekip gitti diye...

Macerasını anlatan Edi:

— Şimdi neden kolejin boks mü-sabakalarına katıldığımı anlıyorsun değil mi? diye sordu.

— Bari bir raund olsun dayanabil-din mi?

— Bir değil, üç... Ama sonuçtan memnunum. O Kolorado denen na-mussuzu diskalifiye ettim ya!...

— Ama en azından yirmi dört saat hastanede yatman gerektiğinin far-kında mısın?

Edi gülerken elindeki fotoğrafa bir kere daha baktı:

— Bu güzellerin yanında bir haf-ta geçirmeyi reddeden kaz kafalı, hastanelik olmayı hak etmiş sayıl-maz mı?

Bill Blondy'den
ceviren:

Süheyilâ AYKUT

Yazısız

Şansınız,
Başarınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20446 - A - 11978 — 141)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, san-

timi 25 lira, iç sayfalar 40

liradır.

Fiyatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Hayat adamı

Doğum sancıları çeken kadına, arkadaşısı sordu:

— Neden bir klinikten yardım istemiyorsun? Bir doktor veya e-benin yardımıyla daha kolay bir doğum yapacağına inanmıyor musun?

— Hayır! diye inledi kadın. Çocuğumun hayat adamı olması için, her şeyle tek başına mücadele etmesini istiyorum!

Sebepl

Bir arkadaşının oğluna rastlayan yaşlı adam:

— Nasılsın bakayım, dedi. Babanı çalışmaya başladığını söyledi, işinden memnun musun?

— Evet ama, istikbali yok, diye cevap verdi delikanlı.

— Neden?

— Patronun kızı evliymiş de, ondan!

Buluş

Hastane bahçesinde omuzuna aldığı kocaman bir boru ile dolayan deliye, başka bir deli sordu:

— O boruyu ne yapacaksın?

— Kendime yastık yapacağım.

— Biraz sertçe değil mi?

Yastığın sahibi güldü:

— Yuh budala!... İçine saman dolduracağım!

— Büyük bir buket resmi yapmak istediğiniz zaman benimkilerini kullanabilirsiniz!

Gümrükte

Gümrük memuru, içi kokain dolu bir valizi geçirmek isteyen delikanlıyı çevirerek, sorguya çekti:

— Bu valizin içinde ne var?

— Çamaşırlarım...

— Açın bakayım.

Delikanlı valizi açtı.

— Ooo! dedi gümrük memuru. Valizdekiler, sizi yirmi yıl hapse yatırmaya yeter.

— Öyle... diye mırıldandı delikanlı. Bir oyun oynadım, kaybettim. Ne yapalım!

Sonra elini cebine atarak gümrükçüye sordu:

— Ateşiniz var mı?

— Maalesef, sigara kullanmam...

— Şuradan bir kibrit alıp gelme müssade eder misiniz?

— Olur, dedi gümrükçü.

Valizi gümrükçüye emanet eden delikanlı gözden kayboldu ve bir daha görünmedi.

Aradan aylar geçmişti. Tesadüf bu ya, günün birinde aynı delikanlı, aynı gümrükte ve aynı gümrükçü tarafından çevrildi:

— Ooo, dedi memur. Sizi tanıdım. Çekirge bir sıçarmış, iki sıçarmış, üçüncüsünde ele geçermiş!

Delikanlı:

— Ne yapalım, diye mırıldandı, kader!...

— Gelin bakalım... Valiz sizin mi?

— Evet.

— Ne mi yapıyorlar? Görmüyor musun, saman altından su yürütüyorlar!...

Yardım

Bir süreden beri işleri bozulan seyyar sosis satıcısı İzak, bir bankanın sahibi olan eski okul arkadaşı Levi'ye giderek:

— Yardıma ihtiyacım var, dedi. Sınavlarda kopya çekmene yardım eden eski bir arkadaşından, küçük bir yardımı esirgemezsin her halde. İzin verersen, sosis tezgahımı senin bankanın önüne kurayım.

Levi, durumu bozulan arkadaşına istediği müssadeyi verdi, İzak'ın işleri düzeldi. Öyle sürüm, öyle satış yapıyordu ki, çoğu zaman başını kaşıyacak vakit bulamıyordu.

Günün birinde, onca işinin arasında çocukluk arkadaşlarından Abraham'ı saçı sakalına karışmış karşısında görünce:

— Hayrola, dedi. Beni ziyaret etmek nereden aklına esti?

— Sorma, dedi Abraham. Çok kötü durumdayım. Hayatımı düzeltmem için onbin franka ihtiyacım var, verebilir misin?

— Paradan başka ne istersen ödünç verebilirim, dedi İzak. Paraya gelince: Yirmibin de verirdim ama, bütün paramı bizim banker Levi'ye yatırdım. İflâsa gidiyordu da banka!...

— Aşkinızı ispat etmek istiyorsanız, beni en yakışıklı arkadaşınızla tanıştırmaz!

— Allah bilir içi yine kokain doludur.

— Evet, dedi delikanlı. Bir kumar daha oynadım, bir kere daha kaybettim.

Sonra sigara paketini çıkardı cebinden:

— Ateşiniz var mı?

— Yooo... dedi gümrükçü. O bir kere olur. Ateş istiyorsanız kibrit almaya ben gideceğim, valizinize siz göz kulak olacaksınız!

Deliller kaybolmuş

Nefes nefese karakola koşan Toto:

— Çabuk geliniz, dedi. Plâjda bir ceset var!

Komiser sordu:

— Kadın mı, yoksa erkek cesedi mi?

Bir süre düşünen Toto:

— İşte onu bilmiyorum, dedi. İki cins arasındaki belirli kısımları yengeçler yemiştir!

Spesialite

Lokantaya giren müşteri yemek listesini inceledikten sonra garsona:

— Kapıda, «Lokantamızda İtalyan spesialitesi bulunur» diye yazdığı halde, listede böyle bir şey bulamadım, dedi.

Garson gayet kibar cevap verdi:

— Vardı ama, bu sabah polisler götürdü.

Müşteri kızdı:

— Verdiğiniz cevabın spesialiteyle ne ilgisi var?

— İtalyan spesialitesi dediğimiz, Milâno'lu bir kızdı efendim!

— Eee, fazla açılmanın sonu böyle olur!

Eski dostlar

Timarhane bahçesinde şuradan buradan konuşurken, tanışmak akıllarına geldi:

— Ben, Adolf Hitler'im, dedi biri. İkinci Dünya Savaşını başlatan adam!

— Yaaa!... diye arkadaşının boynuna sarıldı ikincisi. Tevekkeli değil saatlerdir «Ben bu adamı nereden tanıyorum?» diye düşünüp duruyorum.

Diğeri hayretle sordu:

— Siz kimsiniz?

— Ben de Adolf Hitler'im. İkinci Dünya Savaşını bitiren adam!

#

Bilimsel tartışma

Konferans veren bilgin, uzun konuşmasının bir yerinde:

— İlme ihtiyaç yoktur demeye kim cesaret edebilir? diye sordu.

Dinleyiciler arasından biri bağırdı:

— Ben!...

— Bakın hele... Ne iş yaparsınız?

— Elbise askıları satırım.

— Peki ağırlık kanununu ne yaparsınız?

Bilginle tartışmaya giren adam:

— Pöh! dedi. Ne yapacağım, sayfa sayfa yırtıp sattığım askıları sararım!

**üç ömürlü
lâstik**

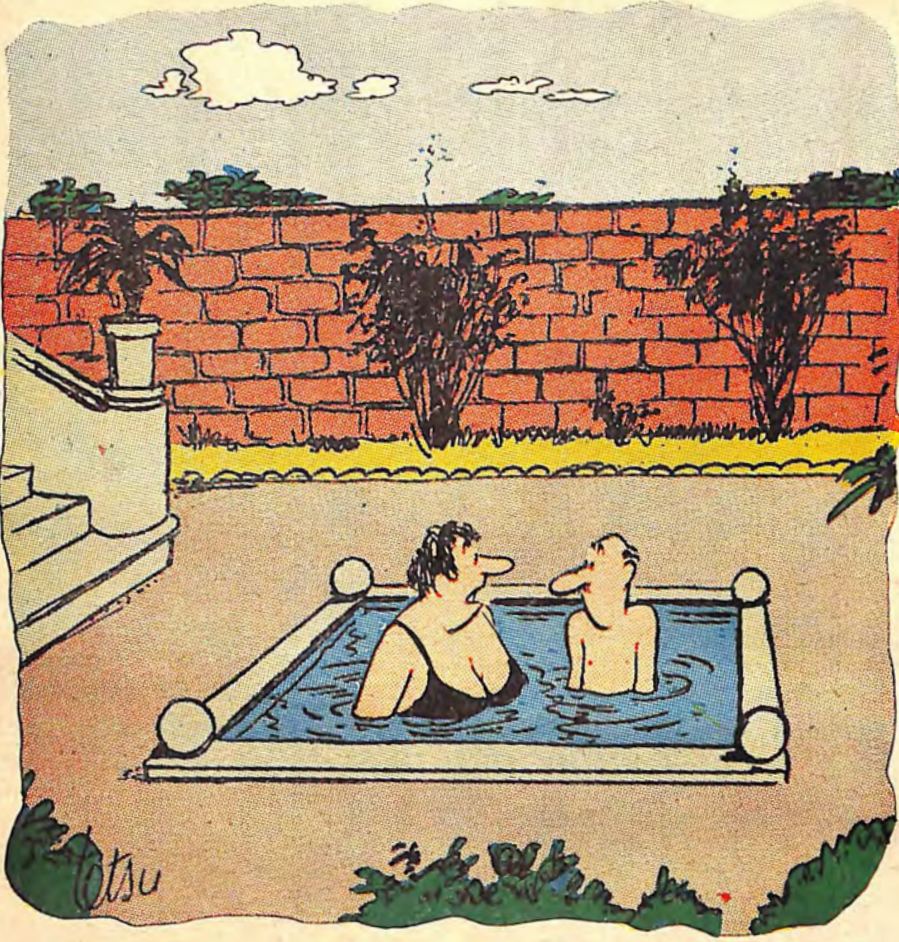

UNIROYAL, denenmiş, çok üstün kaliteli, diğerlerinden apayrı bir lâstikdir. UNIROYAL lâstikleri ağır yüke, uzun yola ve darbelere karşı son derece mukavimdir. Gövde yapısı takviyelidir. Çok uzun ömürlüdür. Birkaç defa sırt geçirilebildiği için şoförler arasında UNIROYAL-lere "Üç ömürlü lâstik" denilmektedir. İhtiyacınız olduğu zaman UNIROYAL lâstigiinden şaşmayınız.

**üç
ömürlü
lâstik**

Aklınla

- YÜZEBİLMEM İÇİN BİRAZ İLERİ GİT DESEM BANA DARILIRMISIN ?

- NASIL , YASTIKLARIMI BEĞENDİNİZ Mİ ?..

- VAY, VAY, VAY !... HIÇ BÖYLE ANTIKA GÖRMEMİŞTİM !..

- AMAN NE SAKİN, NE SESSİZ YER ... BALIKLARIN SOLUYUŞLARI BİLE DUYULUYOR !..